

Futár

Codex szerepjáték
– fanzin –

„Glandys várában él a Gróf.
Hosszú éjszakái után vakító hajnalok jönnek, s velük
a Futár.”

„Jóna
lévén telen
alul magok mind nem.
Lásd W Tűz nyíltan

Futár

Codex szerepjáték
Internetes fanzin
nem hivatalos kiadvány
2003. I. szám (v 2.0)

Közreműködtek:

Novella: Dale Avery, szil
Kaland és mesék: Shanka
Cikkek, ismertetőik: Edi, Juhász Viktor,
KaZo, Paladin, Shanka, Szil
Térkép: KaZo
Grafikák: Aura, Boros-Sziksza, Zsilvölgyi Csaba (Max)
Szerkesztette: Shanka
Tördelte: Acélpatkány

Köszönet a Codex levelezési lista tagjainak! Külön köszönet Svo-nak és Jenoe-nek a támogatásért!

A hivatalos anyagok közlése a Nitor Kiadó engedélyével történt. A grafikák és képek közlése a művészek engedélyével történt.

Tartalom

Juhász Viktor: *Naisur*

KaZo: *Abryjssi klánok és rendek: Szellemlovasok*

Paladin: *Vadmester*

Szil: *Táncoltatás*

Dale Avery: *A démon jegyében*

Shanka: *Egy shagrin falu*

Shanka: *A fülemülés kanná*

Edi és Szil: *Hogyan mérünk Abryjsson?*

És még:

Kalandötletek és Karakterminták

Az támogatásával
megjelenteti:

Előszó helyett...

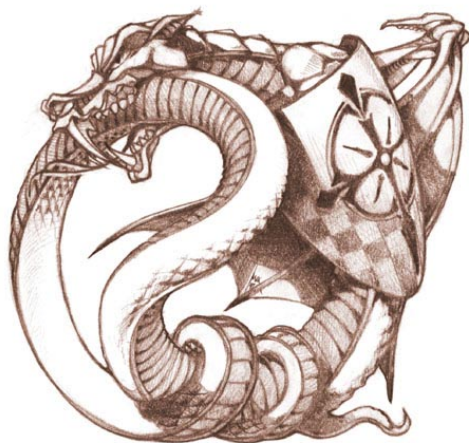
A **Futár – Codex szerepjátékos fanzin** első számát tartod kezvedben... látod a monitorodon kedves olvasó. A kezdeti nehézségek után és a közel egy esztendő alatt lemorzsolódott „segítőtársak” ösztönzésével végre megjelentünk.

Ezt is megértük.

Első szám. Reméljük a többi is követi majd. Ha rajtunk múlik, biztosan.

Kellemes olvasást kívánunk!

Shanka

„Miként csillagok az Égen, úgy ragyogj az emberek szívében!
Nem vagy senki szolgája, nagyúra vagy pásztora;
Vagy Te Isten hadura, akarata, angyala!

Álmodj!

Álmodj múltat és jövőt, éldd a jelent!

Vágyódj!

Vágyj múltat és jövőt, fogadd el a jelent!”

- részletek egy ismeretlen
confessianus költő verseiből

Naisur

– tájleírás (részlet) –

Bevezető

Naisur messzi északon nyújtózó vidéke mindig is az ismeretlenség homályába burkolózott, akár a Sárkánygerinc elérhetetlen bércei. Miraclea határvidéke egyben a civilizáció határát is jelentette hosszú időközön át. Naisur említése mindössze pár dolgot juttathatott egy Quâboa gabonaföldjén lovagló birtokos, egy shag'iri szerzetes vagy egy, a Tiltott Kanton meditációs kertjeiben sétáló kardnemes eszébe. Ezek egyike mindenképpen a fékezhetetlen vadságot, hatalmas erőt és barbár dührohamot jelentő kharag szó, ami a nadorok vagy éppen az abyrossiak számára gyakran félelmetes valóság. Pletykák, hihetetlen történetek persze mindig is léteztek. Mást meséltek a Szivárvány Öbléből Sytisbe vitorlázó kereskedők, másról regéltek a Miraclea földjén megfordult utazók... ami bőven elég volt arra, hogy a legendák kusza szövevénye fedje a vidéket, amelyekből talán csak a ghodik és a kharagok létezése tűnt biztosnak.

A helyzet nem is oly régen változott meg, ami egyszerre jelentette a gyermeki rácsodálkozást („Nahát... micsoda különös világ!”), a távoli vidékek megismerésére érzett fellobbanó vágyat („Szervezzünk karavánt... menjünk útnak és fedezzük fel azokat az elveszett földeket!”) és a kapzsiság lángot gyújtó szikráját („Hmmm. Kincsek. Kiaknázatlan területek. Miért haboznánk?”). A változás oka tulajdonképpen egy egyszerű kalandor... és élményei. A sytisi származású Trantias Quedar Amordis utazásáról van szó, amely egyike manapság a nemesi udvarokban leggyakrabban hallgatott történeteknek, Trantias feljegyzéseit pedig a legelőkelőbb kereskedőházak tanácsnokai és a kalandvágyó utazók egyaránt gyakran forgatják.

Megjegyzés: Nem véletlen, hogy az alább következő történet fontos helyet foglal el a vázlatban. Mint az majd mindjárt kiderül, Trantiasnak köszönhető, hogy Naisur ismertebb vidékké vált, valamint az ő elbeszélésének töredékei szolgáltatnák a kiegészítő háttérét, hangulatának biztosítását. Ő egyébként afféle Abrÿssi utazó, aki ismeretlen vidékeket ismert meg a civilizált világgal...

Anélkül, hogy túlzottan mélyen belemerülnénk a részletekbe, ejtsünk pár szót erről a különös utazásról, ami elképzelhető, hogy furcsa módon változtat majd Észak sorsán is. Trantias Quedar Amordis, a Sytis csatornáit mellett felnőtt kalandor tulajdonképpen egy szerencsétlen véletlennek köszönhette, hogy olyan élmények résztvevőjévé vált, amiről még csak álmodni sem mert. Végzete egykor Abyross tölgyerdőkkel borított országába vezette, ahol hosszú ideig egy előkelő úr vendégeként élt. A balszerencse egy, az északi határvidéken tartott vadászat során csapott le rá. A maroknyi vadászcsapat a szinte járhatatlan erdő mélyén egy, otthonától messzire elcsavargott kharag portyázócsapatba botlott. A barbárok, akik hazájuktól messze amúgy is számbélik megfogyatkoztak, elkeseredetten csaptak le a kis kompániára. A vad pusztítás eredménye számos emberhalál lett, de az elesett abyrossiak helyére hamarosan kürtszóval érkezett a határvidék egyik katonai osztaga. A kharagok inkább a jól bevált menekülés taktikáját választották... nyomukban a haragtól és bortól felbőszült Trantiasszal. Mire az eszeveszett vágta kitisztította fejét és rájött, hova is keveredett, addigra már késő volt: a kharagok is észrevették, hogy az állig

felfegyverzett csapat helyett csupán egy díszes ruhájú, vívótőrrel hadonászó ifjú vágat utánuk. Pár pillanatig tartott csak, míg fejbekölíntették, majd újult erővel vágattak havas hegyek közt megbúvó otthonukba. Trantias sorsa inentől különös kalandok sora: különleges zsákmányként mutogatták a kharagok, amíg le nem csapott rájuk a Fagykarmok törzse, akik elragadták tőlük az ifjút... és így tovább, és így tovább. Tantrias a barbárok életét élte, velük vadászott, lakott és evett, mesélt távoli földjéről, cserébe az életét és némi tiszteletet kapott. De (most ugrunk egy kicsit) sorsa különös fordulatot vett. Egy portya során ghodik kezére került... inentől kezdve a hatalmas erdőben bolyongott törzsről törzsre, míg Tesunba, a Naisuri Kagan sátorvárosába nem sodorta a végzet. Innen már csak egy ugrásnyira volt a szabadulás: pár héten belül át is kelhetett Miraclea határfolyóján, rengeteg tapasztalattal, emlékkel és sebhellyel gazdagabban. Sytisi barátai, rokonai meg sem akarták ismerni ezt a szikár, izmos, láthatólag rengeteg nélkülözésen átment férfit, aki élményeit könyvben is megírta, rangos családok előtt mesélte, mígnem a ködben úszó, elfeledett tornyok, hatalmas erdőségek, kimeríthetetlen készletek, furcsa állatok és élőlények hallatán többen arra nem gondoltak, hogy mi lenne, ha egy esélyt mégis csak adnának ennek a furcsa utazónak?

Azóta évek teltek el, és Naisur nevét lassan megismerte a világ. Kalandra vágyó ifjak, unatkozó szerencsevadászok... és saját pecsenyéjüket megsütni igyekvő kereskedőházak indulnak a hatalmas erdőségekkel borított vidék felé. Vannak, akik ennél is nagyratörőbb terveket forgatnak fejükben... hiszen Trantias nem mindent kötött a kíváncsiak orrára. (Például azt a különös várost, melynek csak a falait látta, vagy azt a titokzatos kazamatarendszert, amiről furcsa legendákat hallott fogsága sanyarú évei alatt...)

Áttekintés

A Cârýss és a Kashîr között

Ha az érintetlen erdőségekre, felfedezetlen tájakra és furcsa szokásokra áhító utazó átkel a Cârýss folyó mélykéek zubogóin, elszorult szívvel int búcsút a gázlók tagbaszakadt őreinek, akik éles fegyverekkel őrködnek a civilizált világ lomkoronás mesgyéjén. Olykor-olykor acél csendül és vérfolyam elegyedik a habokkal – a folyón túl nyújtózó rengeteg már a barbár ösztönök és a föld alá rejtett titkok birodalma, amely gyakran prémebbe burkolózott, sólyomtekintetű harcosok képében igyekszik kiterjeszteni hatalmát a környező földekre. A Cârýss és a Kashîr által béklyóba vert földdarab haragoszöld takaróként nyújtózik minden irányba. A két folyón kívül délről az édesvízű tenger habjai, északról a Sárkánygerinc lankái ölelik. A lombkoronák kellemes félhomályba borítják az avarszőnyeges talajt, a levelek között betűző napsugár mesebeli tájjá változtatja a sudár fatörzsek birodalmát. A két nagy folyó közt burjánzó erdő zöld tengerhez hasonlít – az egyenetlen talaj furcsa hullámokat vet. Völgyek és dombok vonulatán telepedtek meg a fák, rengeteg rejteket és fészekrakó helyet biztosítva az itteni állatvilágnak, alaposan megnehezítve az erre járó vándor dolgát. Később, az Irsh gázlóin túl, egyenetlenség laposodik a dimbes-dombos táj, az azonban már a lovasok birodalma. Az aljnövényzetben különös állatok motoznak, színpompás bundájú teremtmények, melyek nagy része még mindig nem tanulta meg, hogy a két lábon járók a halált jelentik számukra. Kopottas ruhájú madarak énekei élénkítik a sohasem csendes vidéket, az itt élők szerint daluk az erdő szívdobbanása. Ha valamelyik madár szárnyra kap és a fák fölé emelkedik, újra és újra rácsodálkozhat az alant elterülő vidék szépségére. Mintha egy gigantikus kristálytükör hasadt volna egykor darabokra, melynek darabkái azóta is az égbolt kékjét

Kalandötletek, kalandszilánkok - Naisur -

– Milyen titkokat rejt Draqua elhagyatott telepesei erdőjének mélye?

– Miracleából kalandvágyó nemesek indulnak útnak egy kereskedőház támogatásával, hogy felfedezzék Naisur rejtett vidékeit. Az expedíció terve azonban rivális házak tudomására jut: külön egységet küldenek az árnyháborúban álló Ház nemesinek likvidálására. A veszedelmes kharagokat ez azonban a legkevésbé sem érdekli: nekik csak a zsákmány a fontos...

– A befagyott földnyelven Nuatír északi városába próbálnak betörni démonimádó kharag törzsek. A csapat az ostromlott városerdőben reked.

– Miracleát megkerülve Kharagok rohanják le Abyrnoszt. A nemesek bosszút esküsznek: Naisurig üldözik a barbárokat, itt azonban eltévednek. Hogy találják vissza a „civilizációba”. (Égetően fontos, hiszen már egy napja nem fürödtek...)

– Naisur északi hegyei az ország és egyben az élet határa is. A legendák azonban beszélnek egy hosszú földmélyi alagútról, amely egy hatalmas völgybe vezet, hol egy elfeledett nép él a világtól elzár-
tan.

Azt is beszélük, hogy a családokat egykoron a Császár számúzta a belső királyságokból...

Valóban létezik-e a titokzatos völgy?

– Salagas hercegének meggyűlt a baja a kharagokkal. Az utóbbi holdhónapokban egyre-másra, módszeresen dúlják fel a hercegség falvait. A herceg utánuk küldött első különítményének azonban nyoma veszett. Egyetlen életben maradt hírvívő szerint Salagas határában elterülő erdőkből ismeretlen eredetű mágia készítette őket meghátrálásra, aztán mandulaszemű, hollófekete hajú harcosok (kharagok?) rohanták le őket, lemészárolva mindenkit. A csapat feladata utánajárni a dolgoknak.

Igazából a Carvis emberei tevékenykednek, ők „támogatják” a kharagok akcióit. Azonban a képbe bekapcsolódik egy elfeledett ősi démonikus hagyományokat követő évezredek álmából riadó szekta is: rejtkehelyükül szolgáló romoktól nem messze most egy Carvis állomás áll...

tükrözik. Tavak birodalma ez a táj, hatalmas erdők mélyén megbúvó csendes kis zugoké, amiket patakok és csermelyek kristálytisza vize táplál. A térképészek mestereihez illő feladat volna mindent feltérképezni, nevet adni nekik és lajstromba venni, annyi csillog elő napfényes időben a zöld szín kavalkádjából. Óvatosan bújnak meg a víztükrök fölé hajló fák takarásában, csupán egy-egy kisebb részletük villan elő fedetlenül.

De más is feltűnhet a aljnövényzet és a puha avar takarásában. Kövek. Mohaszakállas, ősőreg, esőmarta kövek. Furcsa mintákat rajzolnak ki az erdőtalaj zöldesbarna szőnyegén, helyenként csonka fogként bújik ki a talaj-ínyből egy valamikori falmaradvány, máshol fél mérőfal hosszan lehet sétálni egy őskori, fényesre kopott kőúton. A ghodik az ősidőkben testet öltött szellemek valamikori városának tartják a romokat, legendáik gyakorta emlegetik azokat az évszázadokat, amikor még a szellemek hatalma a tetőponton volt, hatalmat és lovakat és erős íjakat adományoztak a ghodik ősapáinak, akik büszkén szolgálták hatalmas uraikat.

De a szellemeknek vissza kellett térniük e világon túli otthonukba, maguk után csak a ghodikat és elhagyatott, pusztulásnak ítélt városukat hagyva. A ghodik áhítatos félelemmel közelítenek ezekhez a csonka épületmaradványokhoz, amikben valamikori hatalmuk megtestesülését látják. Ha egy elkóborolt vadász ilyesfajta kőmaradványokat pillant meg az erdőben, a kusza bokrok csapdjába fonva, sosem mulaszt el pár pillanatnyi hallgatással tiszteletet mutatni a hatalmas, régenvolt szellemek emlékének.

Romok pedig számos helyen található az erdőben. Mivel az egész rengeteg egy feltérképezetlen egész, amikben csak a gyakrabban használt vadászösvények szolgálnak utak gyanánt, több alkalommal előfordul, hogy egy ghodi csapat csak nyíllövésnyire sétál el egy évezredek óta érintetlen szentély maradványai mellett. Rengeteg tehát a

felfedezetlen dolog errefelé, de természetesen akad olyasmi is, amit nemcsak felfedeztek már, hanem rá is építettek egy egész falut. A ghodiknak nem áll érdekükben úgymond feltárni az egész erdőt... miért is tennék? A szellemeknek szóló hódolat és tisztelet leróható az ismert helyeken is.

Pedig bárhol tépné fel csákány az erdő talaját, pár csapás után köveken csendülne az acél. Az egész erdő takarója romokat fed le haragoszöldjével... romokat, melyek közül pár igencsak monumentális épület – faágak kusza szövevényével behálózott piramisok, romos arénák –, vagy éppen kisebb, rejtélyesen hívogató maradványok – kettétört monolitok, furcsa mintákkal díszített oltárszerűségek, föld mélyébe vezető félig beomlott járatok. A ghodiknak természetesen nem piramis, monolit vagy aréna néven tisztelik ezeket a helyeket... mindegyikre megvan a speciális kifejezés.

A tavak kavicsos partjaikon furcsa építmények emelkednek – fatörzsek egymásra halmozott tornyai, szabályos gátakat pillanthat meg az erre tévedt idegen. Ha kellően csendesen lopakodott a környékre, a lakókat is megfigyelheti: a kékhódok felettébb kifinomult érzékszervekkel rendelkező állatok, melyek színpompás bundája szinte láthatatlanná varázsolja őket a mélykék vízben. Méreteik egy jól megtermett kutyáéval vetekszenek, legalábbis ami a felnőtt hímeiket illeti. A kolóniák többi lakóira egyébként a kék mindenféle variációja jellemző, méreteik pedig általában kisebbek. Váraik majdnem minden tó patján megtalálhatóak, és szembetűnő dominanciát gyakorolnak a környék összes kisebb termetű élőlénye felett.

Óvatosságuk nem felesleges elővigyázatosság: akadnak szép számmal, akik (amik) rájuk vadásznak. Ezek a prédára induló nagyragadozók... valamint azok a szőrmeruhákba öltözött, feketén csillanó szemű emberek, akik a kékhódokban a téli öltözet ruhát, a csereeszközt és a (nem megvetendő) különféle sajátos célokra használható alapanyagokat látják. Ők a ghodik, akik e gyönyörű birodalom urainak tartják magukat.

Ghodik

Tagadhatatlanul a vidék tapasztalt vándorai: egészen a Sárkánygerinc vészterhes nyúlványáig találkozhatunk erdőmélyre rejtett falvaikkal. A fák homályában megbúvó kisebb-nagyobb települések, melyek elsődleges funkciója a téli menedék biztosítása, a vadászatok támaszpontjai. Igen változatos formákat ölthetnek: fogadhatnak kisebb völgyekben megbúvó kis falvak, mások sudár fatörzsekre épített, fonott függőhidakkal összekötött apró épületek együttese, máshol valamelyik kisebb tóra épített cölöpfalvakat találhatunk, ahol nem csak kikészítésre váró prémek lógnak a faragott rudakon, hanem a száradni kitett halászhálók is, és a csendes vizet karsú bőrcsónakok szelik. A puszták és az erdő találkozásánál már lovak is legelnek: ezzel vágatnak vadlovak befogására a törzs férfiai. Ők már átmenetet képeznek az igazi ghodik és némileg lenézett letelepültek között. De legyen bárhol is egy ghodi település, a lényeges dolgokban mind megegyeznek: az avarban birkózó lurkók, az íjakat készítő mesterek kunyhói, a prémekkel foglalatосkodó asszonyok, a szelcserzette arcú, vágott szemű ifjak, akik még nem vettek részt az Első Vadászaton, tehát nem festhetik arcukat, vadászatról visszatérő férfiak, némelyikük arcát különös ábrák ékesítik, és természetesen a főnök, a szírláj épülete (mely egyben afféle tanácshelynek is megfelel) mellett épített sámán, a szukuláj kunyhója, ahonnan gyakran hallani rekedt morgást vagy éppen elcsukló kántálást. Ő az, aki a rituálék ismerője, a férfivá avatás ceremóniájának tudója, gyógynövények és füvek ismerője. Ő az, aki a megfelelő festékekkel különös ábrákat fest a vadászok-harcosok arcára, amit tesujnak neveznek.

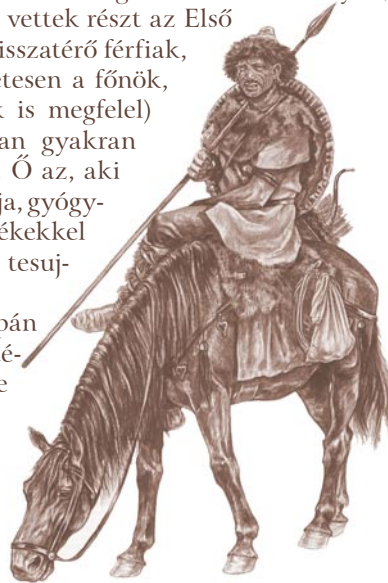
Mindegyiknek megvan a maga jelentése: lehet csupán szimbolikus, de igazi erőkkkel is felruházhat. Ezen festések kinézete, fontossága és feladata vidékről vidékre változik, más milyeneket pillanthatunk meg az itteni, mást a pusztákon állatokat legeltető ghodik arcán, de mindegyiktől különbözik a Tesun utcáin lovakra pattanó harcосok festése. Azonban legyenek a ghodik is egymáson belül különbözőek, ők még ugyanúgy ghodik – szintúgy hatásosak a festések és a sámánok rituáléi is mindenhol.

Tesun a ghodi kultúrák gyűjtőhelye. A Naisuri Kagan tábora: óriási sátorváros. Letelepített ghodik prémekkel, lovasok vadlovakkal, betört lovakkal, az újonnan megjelenő idegenek érdekes ajánlatokkal érkeznek.

Csak az, aki figyelmesen, nagyon figyelmesen közelít egy ghodi településhez, csak az pillanthatja meg minden falu szemét és fülét: a lomkorona rejtekében vagy valamilyen hasonló jó megfigyelést biztosító leshelyen kuporgó őrszemeket, akik a legélesebb szemű, legrátermettebb harcосok közül kerülnek ki. Környezetükbe beleolvadó ruhájukkal, pontosan célba találó ijaikkal nem egy betolakodó halálát okozták eddig. Számuk és éberségük egyre nagyobb, ahogy közelítünk észak és a Sárkánygerinc csipkés ormai felé. Mert a hegyekké magasodó lankák titkos és megközelíthetetlen rejtekében élnek a hatalmas természetű, harcot és acélt tisztelő kharag hegyibarbárok, akik gyakran kitörnek sziklás otthonukból, hogy tűzbe, vérbe borítsák a ghodi falvakat. Ősi ellenség a két nép, elkeseredett hát a küzdelem, ami köztük folyik.

Kharagok

A kharagok törzsei a szakadékok, az egek felé intő csúcsok birodalmában vándorolnak. Nem jellemző rájuk, hogy huzamosabb ideig egy helyben maradnának. Ennek okai igen különbözőek lehetnek. Ha az addigi lakhelyük valamiért alkalmatlanná vélik a továbbélésre, szedik sátorfájukat és elköltöznek. Mivel egy kharag úgy igazán csak egy kharaggal tud összekülönbözni, ez lehet egy-egy véres csetepaté következménye, netán egy balul

sikerült ghodik elleni portya eredménye, de a Sárkánygerinc könyörtelen napjai sem bánnak velük kesztyűs kézzel. Ha egy kharag kedvet kap felkapaszkodni valamely lélegzetelállító meredély szélére, kihaltságában is lenyűgöző vidék tárul a szeme elé.

Északon hegyvonulatok egeket karmoló vonulatai, hősapkás csúcsok alatt szívósan megkapaszkodni igyekvő fenyvesek apró csoportjával. Néha egy-egy fagyos tengerszem kínál pihenőt a sziklák komor látványától megfáradt tekintetnek. Az átlátszó vízben halak színpompás csapatai rajzanak, de feljebb, közelebb a havas régiókhoz, azok is elhagyják ezeket a magányos tavakat. Homályba burkolózott szurdokok és feneketlen szakadák váltakoznak lankásabb hegyoldalakkal. Lent, a sötétben furcsa élőlények fészkeltek be magukat az ősoreg sziklák repedéseibe... nem egy kharag azzal bizonyítja harcos voltát, hogy egyet-egyét megpróbál elejteni. Ha sikerrel jár, a hajába, övébe fűzött, nyakába akasztott trófeák még legádázabb ellenségeiben is tiszteletet keltenek. De ezeknél a veszélyeknél (melyeket a kharagok Dunnackt Skvalornak, azaz Mélyben Lapulóknak neveznek) sokkal valószínűbbek is fenyegetik az itteniek életét. Elég csak egy éjszakát eltölteni a jegesen csillanó bércek között, hogy ezek jelenlétéről az utazó tudomást szerezzen. Mihelyt leszáll az éj, prédára induló fenevadak bújnak elő rejtkehelyeikről.

Hatalmas medvefélék, nyáladzó farkasfattyak, szárnyaló szirtimadarak... meg azok, amik ezeknél is jóval veszedelmesebbek. A préda sok minden lehet (sziklai nyulaktól kezdve a hegyi kecskéig), de ezen a vidéken igen kevés van mindenből, ami ehető. Ezért nem véletlen, hogy öldöklő harc folyik a sziklák birodalmában, melynek győztese csak a legerősebb, legravaszabb és legrátermettebb lehet. De nem csak ezek lapulnak zsákmányra várva a hegyek árnyékában: maguk a kharagok is számos lényel népesítették be a környéket... képzeletükben. Meséik gerincet roppantó félig ember, félig állat fenevadokról, hatalmas keselyűkről, megelevenedett sziklalényekről szólnak többek között, de vannak történetek, amelyek csak egy jól végzett portya után kerülnek elbeszélésre, egy jó tömlő pálinka mellett, ami kellemesen feledteti, hogy az elbeszélte történet akár igaz is lehet...

hiszen ilyenkor megnyugvást nem lelt harcosok bosszúálló kísérteteiről, halálból visszatért hősökről, gyermekeit a hegyek szellemének ajánló anyákról szól. (A kharagok szerint minden hegy egy szellem, ami a szelek, viharok, havazás ura – nem árt tehát illő áldozattal kiengesztelni... az egyik legnagyobb lehet például az egyik ellenséges csapat főnöke...) Harcos, szilaj, vadságát levetkőzni képtelen nép ez – miért éppen a meséik lennének mások?

A hegyeket behálózó, gyakran csak az itt portyázók által ismert hágók, ösvények (melyek egyben vadászterületet is jelentenek, ahova belépni egyenlő az egész törzs arcul köpésével – éppen ezért előszeretettel sértik meg ezek határait) biztosítanak lehetőséget a közlekedésre. Ami az idegen számára csupán élettelen sziklabirodalom, az a hegyibarbárok számára élő, megismerhető világ. Szabályos hadiutak vezetnek Miralea határvidékére, vagy talán azon is túl, ahol egy-egy (a szükséges rossz elve alapján) egyesült törzs pusztítani indul a civilizált világba. Az életet jelentő menedékhelyek pedig egy-egy csapat lakhelyei is egyben. Ezek általában barlangok, hegyek mélyéig kígyózó dermesztően hideg járatok labirintusai, amelyekben halmokba hordva megtalálhatóak a rablásokkal szerzett javak. A barlangok méreteivel együtt változik a betelepült törzsek életmódja is: egy kisebb törzs a szegényesebb, lélek-

dermesztőbb helyekre szorul, ami maga után vonja a gyakori költözést, hogy talán valamikor jobban védhető, az elemek ostromától védettebb helyet találjanak (feltéve, ha akad túlélő...). Ha sikerül biztos helyekre költözni, akkor idővel talán méltó ellenfeleivé válhatnak annak a pár törzsnek (szám szerint három), amik szinte legendás helyeket uralnak. Ezek is barlangok, de inkább barlangkomplexumoknak lehetne nevezni mindet. Egy ilyen, a hegyoldalban több szinten kimart, kacsaringós járatokkal teleszótt barlanglabirintus nem véletlenül emlékeztetné a szemlélőt hatalmas kaptárakra. Szinte szabályos, nagyobb lélekszámú falvak ezek (a kharagok szerint városok), amelyekben minden megtalálható a lakomák idejére bevilágított, kellemes helyé változtatott barlangtól kezdve a hegyek szellemeinek áldozóhelyeitől kezdve az élelemraktárakig. Egy ilyen barlangfalu egészen a dermesztő, félelemmel teli hegymélyig is lenyúlhat, ahol még egy harcos sem járt. Ki tudja, mi lapulhat odalent? Nem véletlen, hogy minden hasonló hely egész legendafüzérekkel rendelkezik, melyeket minden ünnepekor elmesélnek a törzs idősebb (nem vénebb – azok vagy meghaltak a csatákban, vagy alkalmatlannak minősülve a Kiválasztottak Szakadéka mélyére zuhantak) harcosai. Vallásuk hasonlít legendáik világához: ha van is, csupán egyszerű hiedelmekkeverése babonákkal, melyben a központi szerepet a szellemek, ezek közül is inkább a hegyek szellemei játszanak.

Csak a kharagok tudják, mennyi különös hely is található a távolról kihaltnak tűnő hegybirodalomban. Ezek közül már említésre kerültek a barlangok (a kharagok nem is tudják, mennyire ráhibáztak, mikor legendás helyeknek tartják őket!), de számos más is akad erre felé. Fent, magasan a Sárkánygerinc csúcsai közt, amiket örök felhőcsapatok oltalmaznak a lenti, kíváncsi pillantások elől, ősi épületek lapulnak.

Ködfelhőből bátran az eget felé magasodó, csonka kőtornyok, fekete tömbjeik némán hallgatnak. Kihalt tengerszemek mellett összeroskadt kisebb falvak, ahol idegen árnyékok táncolnak a romok között. Furcsa vésetekkel díszített barlangok, ahol sótól csillanó fehér csontok intik a behatolót óvatosságra. És mindezek mellett ott nyújtózik a kharagok által csak Az Örök Kőd És Jég Csúcsaként emlegetett vonulat, amelyen mint lecsupaszított gerincen a csigolyák, valaha népes, teraszos kolostorváros romjai hallgatnak némán. Ezek mind jelentős helyet foglalnak el a törzsi legendáriumokban, és egyértelműen jelentős okai és célpontjai a kharagok egymás közt folytatott csetepatéinak. Mindet a szellemek világához legerősebben tartozó pontnak tekintik. Éppen ezért birtoklásukért véres csaták törnek ki időről időre. Nem mintha a kharagok ezeket megszállni, netán lakni szeretnék... Dehogy! Viszont aki egy ilyen helyet birtokol, az egyben megszerezte valamelyik hegy urának a jóindulatát (attól függően, melyik helyen áll), és az ilyen helyeken elvégzett áldozatok sokkal hatékonyabbak, mint a többi. Az efféle rejtélyes pontokról zsákmányolt tárgyak mind nagy becsben tartott ereklyék – hiszen nem ritka, hogy egy-egy magányos felderítő (vagy csoport) nyomtalanul eltűnik az épületek mélyén. Ez az egyik oka annak, hogy a főnökök kifejezetten tiltják az ilyen helyek fosztogatását – túl sok jó harcos veszett már oda az idők folyamán. Ezek áldozati helyek, ahol a szellemekhez kell kiáltani régi rítusok alapján, meg kell védeni a többi kharag elől, de bolygatni, azt nem tanácsos... Ennek ellenére fiatal harcosok előszeretettel próbálják ily módon bebizonyítani harcos voltukat. Akik visszatérnek, azok sem mesélnek sokat. De elejtett szavaik azonnal beépülnek a kharagok örökösen változó, törzsenként különböző törzsi mítoszaiba.

A fentebb leírtak fokozottan vonatkoznak a kolostorváros romjaira, ahol kharag még nem kutatta át a romokat. Valami kimondatlan, mégis meglévő tabu védi azt a helyet, aminek említésekor a legtöbben csak az ártó szellemeket elűző jelet rajzolják a levegőbe.

Vadmaster

Öt éves lehettem, amikor először láttam Csonstost. Nekem már akkor is vénnek tűnt, pedig biztos nem látott még többet harmincöt nyárnál. Mi akkor még hittünk az örök ifjúságban, gyermeki hévvel biztosak voltunk abban, hogy rajtunk majd nem fog az idő, s vesztésnek gondoltuk, akin sikerült úrrá lennie. Kicsúfoltuk a vízért siető öreg asszonyságokat, tréfát űztünk a kunyhó előtt farigcsáló apóákkal.

De Csontostól féltünk.

Tavaszi vége lehetett, a tenger felől érkező felhőseregek rohama végre megtörni látszott, s mi ketten, Pergi, a kádár, és én, a szénégető fia, visongva kergetőztünk a napfénytől éledő erdőben. Éppen én voltam a fogó, végighajszoltam a barátomat a vízmosáson. A végén majdnem elkaptam, de kitért előlem, és feliramodott a partoldalon. Utána loholtam, és a nyomában beugrottam egy fa mögé. Pergi azonban nem futott tovább, ott állt, földbe gyökerezett lábbal – így hát egyenesen nekiszaladtam. Összegabalyodva zuhantunk az avarba.

Amikor felemeltem a fejem én is észrevettem, mit, illetve kit látott Pergi.

Középtermetű, szikár, piszkos bőrruhát viselő alakot láttam. Barna haját fürtökbe fonta, és mintha gyöngyök lettek volna belefűzve. A férfi nem nézett felénk, pedig nem kis zajt csaptunk az imént. Egy fa tövénél guggolt, és elmélyülten figyelt valamit.

Mi püsszeni sem mertünk. Ziháló lélegzetünk is túl hangosnak tűnt.

A bőrruhás azonban továbbra sem fordult felénk. Rezzentlenül figyelte a fa tövét, hosszú percekig. Az ijedségünk csillapodott, s mivel nem történt semmi lassan unatkozni kezdtünk.

Oldalba böktek Pergit, hogy menjünk innen, amikor a fickó megmozdult. Felszedett valamit a földről, gondosan a batyujába rakta, és felállt.

Az arca furcsa volt. Cserzett bőrű, és kemény vonású. A szeméből azonban valami olyan átható melegség sütött, ami teljesen eloszlatta a félelmemet.

Tekintete végigsöpört az erdőn. Egy pillanatra megpihent rajtunk, aztán továbbbreebent. Ahogy a vállára kanyarította a csomagját, különös nyakláncot fedeztem fel a nyakában. Pergi is látta, mert felszisszent, és gyorsan kúszni kezdett visszafelé. Nem tudtam mire vélni a hirtelen visszavonulást, mivel a férfi ügyet sem vetett ránk, lassú léptekkel indult az ellenkező irányba. A barátom után eredtem, aki már a vízmosásban járt, mire utolértem.

– Hova futsz? Félsz? – kérdeztem. Ő megállt, és gyanakodva nézett visszafelé.

– Nem jött utánunk – nyugtattam meg.

– Tudod, ki volt ez? – kérdezte. Megráztam a fejem.

– A Csontos! – értetlen tekintetemet látva izgatottan folytatta – Titokzatos erdei ember. Azt mesélte az öreg Timol, hogy régen ő is a faluban élt, de elvitték az erdei szellemek, és most már ő is közjük tartozik. – akaratlanul is lehalkította a hangját – Anyám azt mondja néha, hogy ha nem fogadok szót, megkéri Csonstost, hogy vigyen magával a mocsár mélyére. Van ott egy nagy háza, tele gyerekekkel, akiket szolgálni vitt oda.

Komolyan hallgattunk. Bizonytalan hangon szólaltam meg.

– Á, anyukád biztos csak ijesztgetni akar... – de én sem hittem igazán.

Csendesen kullogtunk tovább még egy pár percig, aztán Pergi a vállamra csapott.

– Te vagy a fogó! – kiáltotta, és eliramodott a falu felé, én pedig utána.

A naisuri erdők és Vutas-Votar mocsarai mélyén a mendemondák szerint különös emberek élnek. Az mondják róluk, hogy értik az állatok nyelvét, és parancsolni tudnak nekik. Hogy minden fa, minden nádszál a barátjuk, hogy a mocsár minden sötét titkát tudják. Akik látták őket, megesküsznek rá, hogy vadállatok követik őket, bármerre járnak. Néha váratlanul feltűnnek a falvakban, néhány apróságot kérnek a szatócstól – cserébe főzeteket, vagy segítséget adnak.

Ha valahol járványok ütnek föl a fejüket, és a javasasszonyok, füvesemberek praktikai csődöt mondanak, értük küldenek a falu öregjei, s még nem fordult elő, hogy ne segítettek volna. Épp ezért a falvak népe babonás tisztelettel övezi őket, ellentétben uraikkal, akiknek régóta szállka a szemükben az ingoványban bujkáló vajjások társaság, hiszen nemegyszer segítettek már az előlük bujdosóknak is.

Anyám, a javasasszony először akkor bízta rám a füvei begyűjtését, amikor a nyolcadik évebetöltöttem. Azóta én jártam az erdőt, és a mocsarat a füvek után kutatva, és nem egyszer töltöttem odakint az éjszakát is.

A mai éjszaka azonban más volt. Nem tudtam volna megmondani, hogy miért, de a csontjaimban éreztem.

Egy tisztás szélén vackoltam el magam, és a levegőben lógó feszültség dacára a fáradtságom győzött.

Hogy mire ébredtem, nem tudom. De világosan éreztem, hogy valami megváltozott. Csendes volt minden, túl csendes. Nem zümmögtek bogarak, nem neszezett aprónép a bokrok alatt.

A rét túlsó végén villámsújtott öreg bükkfa állt, ágai göresbe rándultan karmolták az eget. A sötétség mintha megsűrűsödött volna köztük. Félelem kezdte szorongatni a tokomat, és batyumat markolva hátrafelé kezdtem kúszni, minél messzebb ettől a helytől.

Csontos ekkor lépett a tisztásra, szemben a bükkal. Határozott léptekkel ment előre, úgy a tisztás közepéig. Ott megállt, botját maga mellett tartva kihívóan meredt fel, a fa koronájába. Nem kellett sokáig várnia.

Szellő kelt a moccanatlan ágak közt, körbejárta a tisztást. A sötétség alászállt, most mintha a fa tövével gyülekezett volna.

Csontos hangja olyan váratlanul, és olyan tiszta erővel zendült föl, hogy biztosan tudtam, búbájosság van a dologban. Nem érttem a szavakat, és éreztem, hogy egy részüket nem is hallottam, mert nincs fülem hozzá. De annyit értettem, hogy határozott utasítás volt benne.

Az árnyék válaszolt. Nem volt több, mint hideg fuwallat, mint fekete villanás, mint fülledt illatfoszlány, mégis értettem, hogy az a valami mulat Csontoson.

Az vadmester – mert ekkor már hallottam, hogy a falubeliek így emlegetik, – kitérte a karját, alakja sejtelmes fényel derengeni kezdett. Egy pillanatra úgy éreztem, hogy megérint, mintha ő is megrezzent volna, aztán az érzés elmúlt.

Újra az árnyra kiáltott, megismételte az előbbi utasítást. A válasz ezúttal fenyegető volt, de Csontos nem hátrált meg, harmadjára is felkiáltott.

A szél hidegebbre változott, és a sötétség megindult a vadmester felé. Ő dacosan felemelte a fejét, fénylő aura termett körülötte, s az árnyékujjak tétován torpantak meg a peremén. Nem tudom hogyan, de éreztem, szinte láttam, ahogy minden fűszál, minden levél átadja a maga aprócska erejét a vadmesternek.

Majdnem elég volt.

Egyre közelebb és közelebb nyomult a sötétség az ellene szegülő halandóhoz. Hiába adták oda minden energiájukat a növények, hiába adta bele hosszú évek alatt összegyűjtött tudását az erdőjáró, nem volt elég.

Talpra ugrottam, bár féltem, mint még soha. Mégis, jobban fáj az érzés, hogy nem tudtam, hogy segítsek.

A vadmester hirtelen rám nézett. Arcáról a hívős éj dacára csorgott a veríték, szeme segítséget kért.

És megmutatta, hogy adhatom meg.

Bólintottam. Vedd az erőm!

Örvény csapott le rám, mint a téli fürgeteg, ami kíméletlenül kiszívja a meleget az emberből. Én pedig hagytam.

Láttam, ahogy felfénylött Csontos aurája, hogy a sötét sikoltva hátrált meg előle, és iszkolna, futna már.

De a vadmester nem hagyta. Egy szót kiáltott, és kitérte karjait előre lökte. A fény, mely védelmezte, most kékesfehér lándzsaként hasított az villámsújtott óriás gyökerei közé.

Ez volt az utolsó, amit láttam, aztán elnyelt a sötét.

A vadmesterek – ahogy a nép nevezi őket, – varázstudók, bár tudományukat nem iskolában, hanem idős mestereiktől tanulják, s a maguk tapasztalatával egészítik ki, míg ők is mesterré válhatnak.

Játéktechnikailag Külső Erős varázstudók, akik a teremtés misztériumának vannak elkötelezve. Egyetlen szemita arkánumot ismernek, mely az Asztrális és a Mentális Befolyásolást foglalja magában. Lévén ezek némileg ellentétes gondolkodást jelentenek, így maximum második körbe nyerhetnek beavatást (bár túlnyomó részük csak első körös).

Mágiájuk állatokon működik legjobban, embereken jóval kevésbé. Játéktechnikailag: ha állatokon hajtják végre mágiájukat, az kedvező együttállásnak számít, míg ha embereken, az kedvezőtlennek (-1 szint). A helyszínnel ugyanez a helyzet: a vutasi mocsárvidék hangulata segíti a mágiájukat. Az itteni kis falvak, illetve más országok háborítatlan tájai semlegesek ebből a szempontból, míg a városok, barlangok, s idegen tájak falvai, megművelt területei negatívan befolyásolják őket (-1 szint).

Még egy fontos dolgot meg kell említenünk velük kapcsolatban, mégpedig azt, milyen szoros kapcsolatban élnek a természettel. Elhivatottságuk nem meglepő, hisz ők is Nadírt tisztelik mindenek fölött. Vallásgyakorlatuk is hasonló, bár nem azonos a nadorokéval. A fő különbség az, hogy a szellemlényekkel való viszonyuk kevésbé szoros, mint a fehérhajú hegyi népe.

A vallásgyakorlat képzettség nehézsége 5×, és a következő misztikus képességeket adja:

- Nyom 40 %
- Időjárás 45 %
- Jóindulat 75 %
- Gyógyítás 40 % (embereken nem alkalmazható)
- Búcsúzás 50 %
- Jelenlét 65 %
- Menedék 60 %
- Halál 75%
- Befolyás változó % (-10% a nadorhoz képest)
- Állat változó % (az időtartam azonban kétszeres)

Csontos kunyhójában tértem magamhoz, másnap reggel. Gyenge voltam, mint a frissen kikelt madárfiók. A vadmester egész nap alig szólt, én pedig túl fáradt voltam, hogy kérdezzem. Szó nélkül itatott meg a főzeteivel, és mikor lázas álmaimból fel-felriadtam, hallottam, amint odakint tesz-vesz.

Estefelé leült mellém.

– Szóltam anyádnak, hogy pár napig itt maradsz.

Tiltakozni akartam, de leintett.

– Túl gyenge vagy, hogy hazamenj. Pár nap alatt rendbejössz, de addig itt kell maradnod.

Bólintottam. Láttam rajta, hogy mondana még mást is, de nem találja a szavakat. Feladta. Felállt, és kifelé indult.

Nehezen szedtem össze a bátorságom, hogy utána szóljak.

– Csontos... - megtorpant. Lassan visszafordult, kérdően emelte a szemöldökét – Kérlek... nem mesélnél valamit?

– Mesélni? - hökkent meg.

– Magadról. - magyaráztam – Hogy... ki vagy te? Mit csinálsz...?

Habozott egy kicsit, aztán visszaült. Elgondolkodva nézett végig rajtam.

– Jól van, ennyit megérdemelsz.

Beszélni kezdett. Feltárta előttem az ő nyers, tiszta világát.

Többé nem tértem vissza a szülői házba.

Szokások

Ruházatuk általában bőr, vagy durva szövet. Nem valami elkötelezettség okán, csupán a körülmények miatt. Étrendjük azonban szigorúan vegetáriánus, vagyis semmi olyat nem esznek, amihez állatnak kellett elpusztulni.

Kevés beszédű, mogorva emberek, de nem vademberek, hisz hivatásuk egyfajta kifinomultságot, és bölcsességet kíván.

Harcolni nem szeretnek, s nem is igen tudnak. Ha mégis rákényszerülnek, leginkább botot, nagyrítkán valami lándzsafélét, esetleg íjat használnak.

Karakterminta

Külső Erő	6×	
Befolyás	3×+5%	15 tp
Erdőjárás	2×+15%	30 tp
Vallásgyakorlat	5×	
Herbalizmus	2×+10%	20 tp
Orvoslás	2×	
Úszás	1×	
Időjóslás	1×	
Lopakodás	1×	
Rejtőzés	1×	
Idomítás	1×	
Összesen:	25 af +	65 tp

Élveztem a csendet, az erdő csendjét, mely valójában nincs is, mégis a legszebb mind közül. A sarkamon ültem, és elmélyülten figyeltem, amint a szíthe fa nedve lassan összegyűlik a kis tálkámban. Bántott a hideg kő, hiába, ha az ember betölti már negyvenedik évét, csontjai könnyebben szívják magukba a hideget.

Magam alá igazítottam a köpenyem. A mozdulattól megcsörrentek talizmánom csontdarabkái. Szeretettel simítottam végig rajtuk; most is, mint mindig egykori mesteremet juttatták eszembe. Oly sok éve már, hogy idehagyta ezt a világot, de valahányszor a csontfűzért érintem, úgy érzem, mintha mellettem ülne, és szelíden korholna valami elmulasztott feladatért.

Nem csak ő hiányzik. Bár kevés ember fordul meg mifelénk, mégis, jó néhány baráttól kellett már búcsúznom. Kitől csak időre, kitől erre az életre végleg – mindőjükből őrzök valamit.

Ág reccsent, avar zörrent mögöttem. Elmosolyodtam. Aru, a feketerigó már percekkel korábban figyelmeztetett arra a lánykára, és két fiúra, akik a közelben bújócskáztak.

Az edény megtelt. Megköszöntem a fának az adományt, érintésem bezárta a törzsén ejtett apró sebet. A nedűt kis üvegsébe töltöttem, és a batyumba sülyesztettem a tálkával együtt.

Felálltam, és a vállamra vettem a csomagomat. Körülnéztem: a három gyerek egy mézbogyó bokor alatt lapult, és tágra nyílt szemmel bámult felém.

Rájuk mosolyogtam, és nekivágtam a hazavezető útnak.

Szellemlovasok

Kürtszó harsan a szelíd dombok fái közt megpihenő kicsiny falu sátrai között. A ködpamacokkal teleszórt, hajnali erdőbe reménység költözik. A távolból pata dobogás ütemesen pergő ritmusa hallatszik. Az erdő fái közt vágatató megannyi homályos árny boszorkányos ügyességgel kerülgeti a hatalmasra nőtt fenyők törzseit. A lovasok hirtelen, mint holmi szellemek szakadnak ki az őket rejtő, hideg, nyirkos ködből. Majd kéttucatnyian vannak. Mindegyik lovas mögött egy vagy két, pihent vezeték ló is üget. Mikor elérik a falu előtti kis tisztást, megfékeznek alacsony, izmos, dús sörényű hátasaikat. Sötét, szél cserzett arcukon riasztó, fehér festék világít. Széles arccsontjuk felett megbújó, fekete, ferdén metszett szemük élénken csillog. Testüket vastag szörme ruha, fejüket szörmével bélelt sisak védi a hideg ellen. Kezükből kopja, hátukon pajzs és íj, övükben tör vagy kés. Vezetőjük, egy félszemű, sebhelyes arcú idősödő férfi. Bal szeme helyén csupán egyetlen vastag forradás húzódik, homlokától álláig. Hátról összefonott hajába már egy-egy ősz hajszál vegyül. Szellemjegyekkel gazdagon festett arca gondterhelten tűnik. Lepattan lováról, és a túlevelekkel borított talajt kezdi vizsgálni. Tapasztalt szeme hamar kiszúrja az árulkodó nyomokat. A „ragadozók” négyen jöttek. Három tapasztalt és egy fiatal. A tapasztaltak, a havasi párducok ügyességével mozogva, méretes termetük ellenére, szinte alig hagytak nyomokat. De a fiatal kharag harcos hibázott. Az öreg ghodi harcos úgy olvas nyomaiban, mint a sámánok az eljüket nyújtott tenyerekből. A többi lovas türelmesen vár, tekintetük egy-egy pillanatra a kihalt falura rebben. A közelebbi sátrak teljesen légtelen, csupán bordázatok, pár elszenesedett darabja hirdeti a lakóit ért gyalázatot. A földön tucatnyi megcsontított holtest fekszik, többségükben férfiak. Távolabb pár gazdátlanul ácsorgó ló kapja fel a fejét izgatottan, megérik az idegen harcosok és lovaik szagát. A lovasok idős vezetője abbahagyja a nyomok fürkésztését. Immár a megtépázott falunak szenteli figyelmét. Élénk tekintete fátyolosává válik. Oly tisztán látja maga előtt a történeteket, miként a ghodi törzsek sámánjai az elkövetkező napok időjárását. Úgy tűnik pár férfi megpróbálta felvenni a küzdelmet, a rájuk törő, tomboló viharral, a négy kharag harcosal. Sikertelenül. Törött lándzsák, gazdátlanul heverő szerszámok, feldúlt sátrak, üres karámok, vér, szétszabdalt testű halottak jelzik a barbárok pusztító tombolásának útját. A vezér sátorától sátorig halad, csupán két harcos kíséri gyalog, a többiek a lovak hátáról figyelnek. A falut egykor védelmező, eldöntött és megcsontított, fából faragott bálvány mellett megtorpan. A bálvány fejét egyszerűen levágták. Avar zörren. A lovak idegesen fújtanak, fejüket a hang irányába fordítják, izmaik megfeszülve várják gazdáik jelzéseit. A hátukon ülő harcosok előreszegeznek kopjaikat, páran megfeszítik íjait. Egy pillanatra ismét csend telepszik a romos falura, csak a távolban kúvikol szomorúan egy madár. Szinte tapinthatóvá válnak a visszafojtott, elszabadulni kész indulatok. Az öreg harcos azonban egykedvűen int harcosainak. Az egyik fa mögül egy idős férfi lép elő. Ruhája szakadt, arca sápadt, ősz haja válláig ér. A falu vénje. Meglátva a lovasokat térdre borul és zokogni kezd. Fogatlan szájából selypítve törnek elő a szavak. Majd hirtelen elhallgat, szemében gyilkos indu lat tüze lobban, a bosszúé. A ghodi vezér megérti a vénember ki nem mondott gondolatait. Egy szívdobbanásnyi csend után a barna szőrű paripájához megy, és fürgén felpattan rá. Csupán pár kurta szót mond az ősz hajú öregnek, majd int embereinek. A lovasok majd félszáz tartalék lovukat hátrahagyva megindulnak a hegyek irányába. Már nem törődnek a fák közül lassan visszamerészkedő emberekkel. Úzi őket a bosszúvágy. Némán vágatnak, arcuk komor, akárcsak Naisur zordon fenyvesei.

Csak rövid időre állnak meg, míg ellenőrzik a kharagok nyomait. Úgy tűnik, a hegyi barbárok nem számítanak rá, hogy ilyen gyorsan üldözőbe veszi őket bárki is. Nyomaik elárulják, hogy nyugodt tempóban haladnak. A sámánnak igaza volt, gondolja magában a ghodik vezér, miközben újabb nyomot talál. A sámán már tegnap éjszaka megérezte hol és mikor fognak lecsapni a kharagok. Így is későn érkeztek.

A kora reggeli ködnek már nyoma sincs, mikor a félszemű vezér intésére megtorpannak a lovasok. Leszállnak a zömök paripáikról, és bőrdarabokat kötöznek hátasaik patájára, hogy még csendesebben haladhassanak tovább. Érzik, a vad már közel van. Sietniük kell, mert a hegyek egyre közelebb kerülnek hozzájuk, a hegyekben pedig már nincs esélyük a kharagokat elkapni. A csapat kétfelé válik. Egyik részük az idős vezérrel marad és követi a nyomokat, míg vagy egy tucatnyian széles ívben kerülnek. Fejüket egészen közel, apró termetű lovaik fejéhez

Életerővel táplálkozó szellemek

Kharag hegyibarbárok, a Vérimádók törzsének tagjai haláluk után válnak eme szörnyekké. E törzs nevét beteges vérimádatuk után kapta. A törzs tagjai rendszeresen fogyasztanak friss embervért, s gyakorta tartanak véres emberáldozatokkal járó szertartásokat.

Rettegve veszik nevüket más törzsek a szájukra, a ghodik pedig egyenesen istencsapásnak tekintik egy-egy csapat felbukkanását.

A vérimádók szelleme eltorzult a sok vértől. A test halála után más testbe költöznek. Előszeretettel keresik a magas életerővel rendelkező emberi testeket, így gyakorta egy-egy kharag testébe fészkelik be magukat, ezek után az áldozat életerejét használják fel aurájuk regenerálására. Tíz perc alatt 1 ÉP-t veszít áldozatuk, s az ártó szellem, a surul (síksági nyelven: vérzabáló) ezáltal 10 auraponthoz jut.

(1 ÉP=10 Aurapont/10 perc alatt). Az áldozatokra jellemző a sápadtság, a hirtelen rájuk törő gyengeség, valamint a gyakorta távolba meredő tekintet. Ezen utóbbi eseményeket a szellem sugallatára alakul ki; a vér hiányát, a vér ivását próbálja áldozatába belépláztatni.

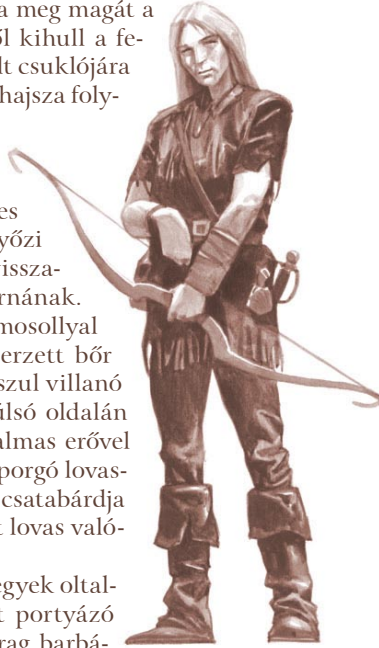
Néha a szellem elveszíti a fejét, végtelen tombolásba (?) kezd. A folyamat akkor alakulhat ki, mikor a test/szellem ellenáll a kísértésnek. Ekkor a surul felemészti a testet. Amennyi napon keresztül tart ez a folyamat, amennyi a szerencsétlen ÉP-je. Napról-napra esetlenebbnek, általánosan gyengébbnek érzi magát az áldozat; nem csoda, hisz a vért szívja a fenevad, napról-napra többet és többet.

hajtják, így csitítgatják, nyugtatgatják az állatokat. Kutakodó tekintetek fürkészik a fenyvest, mozgást, zajt keresnek. Aztán megpillantják az egyik kharagot. Széles vállán ernyedtet visz, járása mégis könnyed. Arkjának pengéjét a másik vállán pihenteti. Vastag prémköpenyegén szétterül hosszú, fekete haja. Egyenletes, nagy lépésekkel szeli az erdőt, társaitól kissé lemaradva. „A fiatal párdúc” – hasít a felismerés a ghodi lovasok vezérében. De a következő pillanatban már vágta is ugratja lovát. Harcosai félköríves alakzatot tartva követik. Már majd egy nyíllövésnyire megközelítik, mikor a fiatal barbár gyanakodva megpördül. Keskeny vágású, fekete szemében a ragadozók elszántsága izzik. Arcát fekete tetoválások pókhálója torzítja emberfelettivé. Köpenyge alatt fekete bőr ruhát visel, melyen ezüstszerű fémszálak csillannak. Sem döbbenet, sem félelem nem tükröződik szögletes arcvonásain. Ledobja a vállán cipelt fiatal lány testét. Magabiztos mosollyal fogja kardját két kézre, hátát egy fának veti. Nem kiabál társai után, úgy is tudja, felesleges. Társai már tudnak a hátukba kerülő ghodikról. Az egyik oldalról három lovas vágat el tőle nyolc lépesnyire. Amint elviharzanak mellette, eleresztik gyilkos „fullánkjaikat”. A nyílvevők sziszegve szelik át a levegőt, hogy végül tompa puffanással álljanak bele a hatalmas termetű férfiba. Egy a combjába, kettő a mellkasába csapódik. A kharag feldühített vadként üvölt fel. Önuralmát elveszítve, feje fölé lendítve kardját ront a felé tartó újabb lovasokra. Ruganyos izmaival még a levegőbe lendül, nem törődve a combjába nyilálló fájdalommal, de mozdulatát már nem tudja befejezni. Az egyik kopja a törzsét nyársalja fel, átütve páncélját, a másik a vállába fúródik. A testet átjáró edzett kopjafa hangos reccsenéssel adja meg magát a nagytestű barbár súlya alatt. A kopját tartó lovas kezéből kihull a fegyver. A fájdalom grimaszba rántja arcvonásait, kezét sérült csuklójára szorítja. Némán int társainak, hogy nem súlyos sérülése. A hajsza folytatódik.

Kicsit távolabbról lónyerítés hallatszik. Az egyik ghodi lovas döbbenet mered a mellkasából előmeredő hajtóbárdra. Felágaskodó hátasát már nem képes megülni, üveges tekintettel, élettelenül zuhan a földre. Két társa hamar legyőzi meglepettséget, azonban nem támadnak a fa törzse mögé visszalépő természetes ellenfélre. Úgy tűnik, mintha valamire várának. A bőr mellvertet viselő hegyi barbár, száján kárörvendő mosollyal veszi kezében a következő hajtóbárdot. Hosszú haját cserzett bőr homlokpánt tartja távol, attól hogy szemébe lógjon. Gonoszul villanó tekinteténél már csak mozdulata gyorsabb, ahogy a fa túlsó oldalán kilépve újabb bárdot enged gyilkos útjára. A fegyver hatalmas erővel csapódik bele a szemközti fa törzsébe. Az előbb még ott toporgó lovasnak hült helye. A férfi ingerülten nyúl a fának támasztott csatabárdja után, azonban elkésik mozdulatával. A hátulról érkező két lovas valószínűleg a fához szögezi kopjáival.

Az oldalról kerülő lovas csapat hirtelen bukkant fel a hegyek oltalmába igyekvő két robusztus termetű barbár előtt. A két portyázó tekintete összevillan. Egyszerre hagyja el szájukat a kharag barbárok félelmetes harci ordítása. Egymás mellett futva, egymást oldalról fedezve rontanak a lovasok falának. A ghodik szétrebbennek előlük. Nem bocsátkoznak velük közvetlen harcba, azonban egyik óvatlan társuk a két harcos közé kerül. Míg a jobb oldaláról érkező kharag, pajzsával hártja a ghodi kopjájának szúrását, addig a másik hihetetlen erővel sújt le a lovas pajzsot szorongató baljára. Csont és pajzs reccsen. Az alacsony harcos keze a száraz tülevéllel borított talajra hullik. Vére sugárban lövell szét, ajkát elkecseregett üvöltés hagyja el. A két kharag, óriási szokellésekkel próbál előnyre szert tenni. A szélvészként nyomukban vágatott lovasok, azonban nem engedik őket megszökni. Úgy terelgetik maguk előtt a két harcost, mint rétre kiengedett állatokat a pásztorkutya. A két barbár cikázva kerülgeti a jókora fák törzseit, a ghodik nyilaitól, hol pajzsaik, hol az erdő fainak védelmébe húzódnak. A lovasok lelassítják őket, de megakadályozni már nem tudják, hogy egyre közelebb kerüljenek a hegyek lábaihoz. A barbárok, mint a kitartó, türelmes hegyi ragadozók, elszántan figyelik ellenfelük gyengéit. Csupán egy apró hibára vagy lehetőségre várnak, amiből előnyt kovácsolhatnának. Mikor eléjük kerül egy félig kidőlt, fiatalabb fa, elérkezettnek látják az időt a cselekvésre. Egyikőjük

Mindig annyi ÉP-t, mint ahányadik napja tart e folyamat (1. napon 1 ÉP, 2-on 2, ... 5-en 5 ÉP stb.) „Féldőben” (Ép/2. napon) már Egészség-próbát kell dobjon (7-es nehézség) az áldozat, ha elvétí, akkor arra a napra az általános gyengeségnek köszönhetően minden képzettsége 5%-kal csökken. A következőkben a próba erőssége minden egyes nappal nő, s így az esetleges képzettségcsökkenés is naponta 5% emelkedhet.

A folyamat végén a szellem elhagyja a testet, s új testet keres magának. Ha a surul felülkerekedik a testben lakozó lélek felett, az áldozat szelleme is vérzabálóvá válik. (Mindén Egészségpróbánál Aura-próbát is kell dobjon az áldozat, ha egymást követően háromszor elvétí maga is vérzabálóvá válik.) Így a beköltöző szellem adandó alkalommal új áldozatot keres.

pajzsával fedezi a másikat, miközben az nekifeszül dagadó izmaival a fa törzsének. A korhadt fa recsegve, ropogva adja meg magát a barbár rettenetes erejének, hatalmas robajjal zuhan a földre, port és ezernyi faszilánkot szórva szét maga körül. Az üldözők sorai felbomlanak. Az egyik lovas lovával együtt bukik át a keresztbe fekvő fatörzsön, négy másik a felágaskodó lován próbál meg úrrá lenni, míg a többiek teljesen elvakulnak a portól. Ezt a pillanatot választja a két tapasztalt kharag barbár, egyszerre indulnak a lovasok közt felkínálkozó rés felé. Átvágják magukat két vaksin hunyorgó harcos között, majd futásnak erednek. Egyikőjük hirtelen felbukik, lábát a megkésve érkező félszemű ghodi vezér nyílvesszője járja át. A másik barbár nem törődik társával, megnyújtva lépteit igyekszik elérni a szürke, komor hegyeket, melyek számára a menekülést és a biztonságot jelentik. Hallja, amint sebesült társát eltiporja a lovasok rohama. Körülötte nyílvesszők sziszegnek. Értzi, ahogy hátán viselt pajzsába újabb és újabb nyílvesszők csapódnak, de beszűkülő tudatában csak egy cél lebeg: elérni a hegyeket.

A félszemű ghodi vezér nem kímélve paripáját vakmerő vágatába kezd, emberei lemaradnak mögötte. A ritkuló fenyőfákat kerülgetve, hamarosan beéri a menekülő harcost. Könnyed mozgása, kitartása egy elszánt fenevadra emlékezteti a gholdit. A szőrmével bélelt vassisakja alól éjfekete haja szabadon omlik széles vállaira. A hátán hordott pajzsából már számtalan nyílvessző mered kifelé. Köpönyegét abynossi csipke díszíti, egykori gazdája valószínűleg már régen halott. Kezében ark, övében török és kések. Az idősödő vezér kívárja a megfelelő ütemet, majd a kharag felé dőf szelleműző szalagokkal ékesített kopjájával. A barbárt, talán sötét istenei segítik, mikor megérzi a veszélyt, és időben félre vetődik. Vicsorogva áll talpra. Arcán fekete tetoválások kígyóznak, feketére festett szemgödreiben szinte világítanak szemgolyói. Fülében vastag ezüst fülbevalót, nyakában csont nyakláncot visel. Szeme sarkából látja a vezér után támadó második lovast, azonban úgy tesz, mint aki nem vesz észre semmit a közeledő veszélyből. Háta meggömbül, ahogy alacsonyabbra helyezi testsúlyát, izmai megfeszülnek. Alattomosan villan szeme. Első csapásával eltéríti a támadó kopjáját, majd ellökve magát a talajtól, egy félfordulatos ugrással a közben tovább vágató harcos után vág arkjával. A ghodi nyögve ejti el kopjáját, hátából patakzik a vér. Foltos sörényű paripája lelassul. A fiatal férfi megpróbál a nyeregben maradni, de végül legyűri a fájdalom. Utolsó erőfeszítésével még lecsúszik lova oldalán, aztán a földön marad.

A vezér keskeny ívben fordítja meg lovát. Látja, amint társát a barbár megsebesíti, de nem torpan meg. Vérszomjas tekintettel ösztökéli újabb rohamra lovát. A kharag figyelme azonban nem lankad, gyűlölettől izzó tekintettel ugrik a felé vágató vezérré. Olyan nyers erővel súlyt le a félszemű harcos lovára, mint az északi hegyekből előtörő pusztító viharok. Támadása gyorsasága és ereje, még a tapasztalt gholdit is meglepi. A vágás elmetéli a szerencsétlen állat egyik lábát és feltépi szügyét. A háttal lendülete megtörik, megmaradt elülső lába összecuklik, féloldalasan, fejével előre bukik fel. Hosszan felszántja maga előtt a talajt. Lovasa levetődik elszabadult jószágától, összegömbölyödve ér földet, majd átfordulva hátán, lendületből pattan talpra. A háta mögül lovának fájdalmas nyerítése hallatszik. Hű útítársa haláltusáját vívja, izmai rángatóznak. A vezérnek azonban nincs ideje gondolkodni, mert a kharag arkjának sötét színű pengéje felé súlyt. Elhajol a vágás elől, miközben előrántja törét. Fürgén tér ki az újabb vágások elől, azonban nincs módja ellenfele közelébe férkőzni. Majd másfél fejjel alacsonyabb megtermett ellenfelénél. Mokány, zömök testalkata, hiába erősebb és edzettebb az átlagos ghodi harcosoknál, ereje még így is elmarad a kharag hegyi barbárétól. Fürgeségével próbálja ellensúlyozni a köztük levő különbségeket. Tudja, az idő neki dolgozik, hiszen pillanatokon belül ideérnek társai. Azonban a barbár is sejti ezt, a következő támadásánál nem törődve a ghodi felé villanó törével, ráveti magát. A tör félre siklik ruha vértjének egyik lemezén, a két harcos összeakaszkodva zuhan a földre. Egy szívdobbanásnyi időre találkozik tekintetük. Mindkettőjük szemében vak gyűlölet és düh lángol, arcizmaik rángatóznak az erőlködésről. A ghodi arcára festett fehér jelek és a kharag fekete tetoválásai sajátos rítustáncot járnak. A félszemű vezér értzi a felé áramló erős akaratot, mely megtörni igyekszik elszántságát. Talán csak az érzékei csalják meg, de hirtelen úgy tűnik, hogy a kharag arcán kavargó fekete vonalokból egy ocsmányi pók alakja áll össze, ami lábaival az épen marad szeme felé motoz. A barbár fekete szembogarában a halál ígérete sejlik fel. Ekkor mintha egy szellembagoly árnya suhanna át a ghodi arcán. A látomás szertefoszlik. A kharag óriás szemei kitágulnak a megdöbbenéstől, teste megrándul. Az idősödő ghodi vezér töre utat talál a vértje rései közt, túlhegyes pengéje egészen a barbár szívéig hatol. Megérkező társai sebesen ugranak

le paripáikról és levonszolják vezérükről a kharag holttestét. A ghodi lovasok vezére remegő tagokkal áll talpra, ruhája vértől mocskos. A halott kharaghoz lép és annak bőrszakjából előveszi a falu meggyalázott bálványának fejét. Pár pillanatig némán mered a maga elé tartott, fából faragott fejre. A bálvány szemgödreiben hófehér kristályok csillannak meg, sziporkázó fényük világít a reggeli erdő félhomályában. Úgy érzi, hogy az áttetsző, rideg szempár most őt fürkészi. Visszarakja a fejet a zsákba, amit aztán átvet a vállán. Intésére odahoznak neki egy gazdátlanúvá vált lovat. A ló hátára már úgy pattan fel, mint aki éppen most indul harcba. Kurta utasításokat ad embereinek, majd egyedül indul vissza a falu felé. Az egyik fenyő ágán egy szellembagoly kíséri kíváncsi tekintettel távolodó alakját, hatalmas fekete szemekben a magányos lovas tükröződik.

Csak lassan kezd kitisztulni tudata a mély révületből. Az álom és a valóság határa még összemósodik fejében. De már tudja, baj van. A vén sámán törékeny testét köhögés rázza meg. Felül a földre terített bőrökön. A tűz már csak parázslík, mégis verejtékben úszik teste. Ránkos homlokán verejtékcseppek gyöngyöznek, hosszú, ősz haja izzadtságtól fénylik. Mélyen ülő fekete szemei egyikén fehér hályog terpeszkedik. Hártya vékonyságú, foltos kezével botja után nyúl. Lassan feltápáskodik, a sátra bejáratához botorkál. A bejárat előtt fiatal fiúcska feszeng. Mikor megpillantja az öreg arcát, tiszteletteljesen üdvözlí. Kint a csillagos égbolt és kellemes hűvös, nyári éjszaka fogadja a Kagan vén sámánját. Hangja rekedtes, reszketeg, ám mégis tisztán és érthetően hangzik.

– Azonnal szólj félszemű Nunatírnak! Hozza a lovasait is!

A fiatal fiú bólint, majd futásnak ered. Közeli lovának hátára pattan, aztán széleseben elvágtat déli irányba. Már nem hallhatja, amint az ősz hajú sámán szomorú tekintettel maga elé révedve mondja:

– A hegyi párducok holnap reggel portyázni indulnak.

A szellemlovasok a Kagan legjobb harcosaiból kerülnek ki. Mind kitartásban, mind erőnlétükben felülmúlják társaikat. Elsődleges feladatuk, a Sárkánygerinc északi leejtőiről portyázni induló kharag barbárok megfékezése. Nevüket általában hirtelen felbukkanásuknak és kísérteties fehér arcfestésüknek köszönhetik a nép körében. Életük alapvetően nem különbözik egy átlag ghodi törzsi harcosétól, egészen húszadik életévükig, mikor is a Kagan kiválasztja őket a feladatra. Innentől kezdve nem számít törzsi hovatartozásuk, csak a naisuri Kagan felé tartoznak engedelmisséggel. Mindenhol ott teremnek, ahol a nemzetségek területére betörnek a kharagok. A sámánok hathatós segítségével sokszor előre tudják, hol kell keresniük népük ősi ellenségeit. A fiatal szellemlovas harcosokat leginkább az idősebbek tanítják. A legtöbb harcos csupán a magával hozott tudást gyarapítja tovább, az idő múlásával.

Tanulható képzettségek:

Verekedés

Lándzsavívás

Íjászat (rövid összetett íj) (min. 20 TÉ értékkel)

Fegyverforgatások (kopja, lándzsa, tőr, kés, rövid kard) (valamelyik fegyver min. 20 TÉ értékkel)

Lovaglás (min. 50%)

Esés

Ugrás

Lopakodás (specializáció: idomított lóval csendben közlekedni: természetesen nem a ló lopakodik, hanem a gazdája készíti fel a csendesebb haladásra!)

Rejtőzés (specializáció: erdő/pusztá/tél/nyár)

Idomítás (min. 10% – specializáció lóra)

Csapdaismeret (max. 30%)

Csomózás

Álcázás (specializáció: erdő/pusztá/tél/nyár)

Hangutánzás

Erdőjárás (min. 30% – specializáció: erdő/pusztá)

Harc alakzatban (specializáció: lovas harc)

Éberség

Hangjelzések (specializáció: szellemlovasoké)

Nyomolvasás (min. 15% – specializáció erdő/pusztá)

Magyarázat:

A maximum érték azt jelöli a képzettség utáni zárójelben, hogy a karakter csak eddig a szintig képezheti magát szellemlovasok között. Hiszen nincs, aki magasabb szinten képezhetné.

A karaktert kiválasztása előtt több próbatételnek is alávetik. Ez feltételezi, hogy bizonyos képzettségében megfelelő szinten járatos. Ezt az értéket jelöli a minimum érték a zárójelben.

A szellemlovasok nem értenek semmilyen mágiához, csupán sámánjaik varázslatai védik őket a kharagok sötét praktikáitól. A köznép szemében természetesen sokszor erősen misztifikált az alakjuk. Gyakran tartják őket, az ártatlanokat megbosszuló, kegyelmet nem ismerő, nagy hatalmú szellemharcosoknak. A szellemlovasokat felkészítő sámánok leginkább rituális védőmágiákkal vértetik fel harcosaikat:

„*Rettenthetetlen harcos*”:

A harcos arcára fehér festékkel, különböző ősi, védelmező jeleket festenek. Ezek védelmet nyújtanak a kharag harcosok félelemkeltő asztrális mágiái ellen (2. szintű asztrális befolyás). Ilyen például a hírhedt kharag harci ordítás, melytől gyengébb lelkű harcosok bátorsága meginog.

„*Tévedhetetlen nyíl*”:

A harcosok íjára a „Tévedhetetlen nyíl” áldórúnját írják fel. Amíg a rúna kifejti hatását, addig a harcos pontosabban lő íjával (+10 TÉ).

„*Szelleműző kopja*”:

A kopjákra szelleműző szalagokat kötöznek rituális szertartás kíséretében. Ettől kezdve a kopja, távol tartja az ártó szándékú szellemeket. A szalag ereje egyenlő az őt készítő sámán szellemnyelv képzettségével.

Szellemlovasok jellemző értékei:

ÉSZLELÉS: 13

MENTÁL: 11

ASZTRÁL: 12

ERŐNLÉT: 14

ÜGYESSÉG: 15

Ép: 14

Aura: 15

Harci tapasztalat	×2	KÉ	TÉ	VÉ	MGT	Megj.
Kopja*	2	21	75	70	1	lovon
Láncza	1	18(+10)	35	30	1	-
Összetett íj	2	-	65	-	1	-
Tőr	1	8	25	25	-	-
Kés	1	7	20	20	-	-
Verekedés	1	5	20	20	-	-
Kis pajzs	-	-	-	15	-	anyaga: fa+bőr

* lovaglás képzettség számít bele

Lényegesebb képzettségek:

Lovaglás 60%

Verekedés 20%

Íjászat (rövid összetett íj) 35%

Kés vagy tőr fegyverforgatás 15%

Láncza fegyverforgatás 20%

Úszás 30%

Esés 45%

Ugrás 30%

Idomítás 35%

Cspad ismeret 20%

Csomózás 20%

Hangutánzás 40%

Erdőjárás 35%

Vadászat 25%

Harc alakzatban (specializáció: lovas harc) 55%

Éberség 55%

Fájdalomtűrés 25%

Hangjelzések (specializáció: szellemlovasoké) 65%

Nyomolvasás (specializáció: erdő/pusztá) 35%

Kharag nyelv ismeret 15%

Félszemű Nunatír

A szellemlovások vezetője. A Nathara nemzetség, Riaka törzsből származik. Harcosai szerint nincs egyetlen ép csontja sem, annyiszor érte már sérülés. A vele egy időben megszülető hófehér csikót, a törzs sámánja kedvező égi jelnek vélte. A hagyományok szerint a ló az ő tulajdona lett. Tizenkét esztendősen, ő számított a környék egyik legjobb lovasának. Akár csak törzse egésze, ő is a nomád lovasok mindennapi életét élte. Azonban egy nap törzsét, kharag rablóhorda támadta meg. A harcban apja és három testvére is elesett, kis híján maga is ott maradt a harctéren. Életéért súlyos árat kellett fizetnie: egyik szemének világát. A családja fenntartása szinte egyedül reá hárult. Az akkor még csak tizenhárom éves fiú nagyapja már nem, fiatalabb öccsei még nem voltak képesek önállóan vadat ejteni. A kemény telek viszonytagságainak átvészelését a család szinte csak neki köszönhette. Miután már öccsei elég nagyok voltak, rájuk hagyta a családi tűzhely védelmét. Tizenkilenc évesen Tesunba lovagolt, ahol a Sánta Othar, a Naisuri Kagan harcosai közé állt. Vakmerősége, kitartása és fúrge észjárása segítségével gyorsan jutott előbbre a ranglétrán. Először száz, majd ezer lovas vezére lett, később a Kagan testőrségének egyik parancsnoka. A távolból is támogatta családját és törzsét. Egy újabb kharag támadás azonban elpusztította a Riaka törzs nagy részét, köztük a családját is. Ekkor kérte át magát a legendás Szellemlovásokhoz. A Sánta Othar által meghirdetett bosszú hadjárat két évében, több kisebb összetűzésben és végül a háború lezárását jelentő Sziklás-barlangi csatában tüntette ki magát. Elég fiatalon, harminckét évesen lett a szellemlovások vezére.

ÉSZLELÉS:11	Harci tapasztalat	×2	KÉ	TÉ	VÉ	MGT	Megj.
MENTÁL:13	Kopja*	3	24	100	95	1	lovon
ASZTRÁL:12	Lándzsa	1	19(+10)	45	40	1	–
ERŐNLÉT: 15	Összetett íj	3	–	75	–	1	–
ÜGYESSÉG: 15	Tőr	1	9	35	35	–	–
Ép: 14	Kés	1	8	30	30	–	–
Aura: 15	Verekedés	1	5	25	25	–	–
	Kis pajzs	–	–	–	15	–	anyaga: fa+bőr

* lovaglás képzettség számít bele

Képzettségek:

Ghodi nyelvismeret 60%	Csomózás 30%
Kharag nyelvismeret 25%	Fájdalomtűrés 65%
Abryn nyelvismeret 30%	Helyismeret (Északi törzsek szállásterületei) 75%
Ghodi törzsi jelek 70%	Helyismeret (Naisur) 45%
Kharag törzsi jelek 30%	Éberség 60%
Etikett (ghodi viszonyok) 75%	Uralkodás/tekintély (szellemlovások) 50%
Etikett (abryn szokások) 15%	Uralkodás/tekintély (egyéb) 30%
Ghodi rovásírás 45%	Vadászat 45%
Abryn betűírás 30%	Hadvezetés 50%
Ghodi mondakincs 75%	Harc alakzatban (lovas harc) 75%
Kharag legendák, mondavilág 20%	Hangjelzések (specializáció: szellemlovásoké) 75%
Emberismeret 20%	Nyomolvasás/nyomkövetés (specializáció erdő/pusztá) 30%
Erdőjárás 50%	Lovaglás 75%
Mászás (fa, szikla) 15%	Verekedés 25%
Futás 15%	Íjászat (rövid összetett íj) 50%
Úszás 35%	Kés vagy tőr fegyverforgatás 25%
Esés 60%	Lándzsa fegyverforgatás 25%
Rejtőzés (specializáció: erdő/pusztá/tél/nyár) 30%	
Idomítás 55%	
Csapdaismeret 30%	

Táncoltatás

- kollázs-*

Hűvöstisztás, hajnal.

Harmadnapja lovagoltunk ki Tesun sátorvárosából, csendes hóesésre érkeztünk a *Tölgybagoly* törzsének szálláshelyére.

Köröttünk hótól terhes fenyves, északra a havasok előfutárai sejlének.

Belefúvok tilinkómba és szempilláim mögül lesek körbe. A kárpiton túl a szellemvilág megboldul, mintha követ dobtam volna vadkacsák közé.

Elöttem tér, melyet a *sziruláj* és a *szakuláj* sátra szegélyez. A jegesre taposott hóban *Kisvirág Hoelün* reszket vastag, felezüstözött nászköntösében. Arca virul, haja sötét leplét szellő csavarja fürtökbe, keblére font karját gömbölyödő hasára ejti. Ezüsttel hímmzett topánja idegesen moccan. Vár.

Tilinkóm lassan öblösödő szava megremegteti a nászsereget: gyerekek, anyák, idősök és erejük teljében lévő vadászok rezzennek leheletnyivel arrébb mindahányszor hangot váltok. *Morranó Odigon* elérkezettnek látja az időt: ráncos, fagymenta balja ráfeszül a gardony nyakára, mintha fojtogatni akarná, jobbával kimérten vezeti az ütőt. A gardony tompa puffanásaira megindul egy fenyőn a korai hó, a nászsereg összerezdül. A kárpit mögött, tisztán látom, tiltakozva rebbennek arrébb az árnyak, a *Fehérsólyom* azonban rámutat egyikükre.

Sólyomszárny Töril ezüstsújtásos nászköntöse hullámot vet, amint mozdul. Mellzsínörja megfeszül, majd ellazul, hangjának érce az égbe csap. Karja, lába táncra görbül, gerince húr gyanánt feszül.

Édesem, csak lélegezz,
Mint a túlvilág.
Táncha csalt s most így szuszog,
Szép, de fáj a tánc.

Gyorsul úgyis mindenem,
Mint az ölelés,
Épp a vége egy rövid
Görsbepülés.

Másik tisztás a fenyvesek ölében, az elmúlt év Tavaszünnepén.

Egy másik tánc, a tánc éjszakája és hajnala. *Kisvirág Hoelün* és *Sólyomszárny Töril* éjszakája és hajnala. Szűzvérrel és férfimaggal megpecsételt idő.

És ezért most tánc –
És ezért most táncolunk,
És ezért most ránc –
És ezért most ráncolunk
Cipőt, szemet – ahogy nevet, s időt.

* Köszönet a Ghymes zenekarnak a kölcsönvett, Tánc a hóban című dalukért.

*Jobbra lassan, balra lassan,
Ritmus halkán ring a hajban,
Újra kavargó a –
Végre csikorog a –
Mégis mosolyog a –
Napra hunyorog a –*

Máshol és máskor.

Sólyomszárny Töril az avarba törölte nyúzókését: végzett az utolsó medvebőrrel. Immár hazatérhet és *Kisvirág Hoelün* családja elé állhat kérésével.

A menyasszonyválság hiánytalanul kitelt: tizenkét mókus, nyolc menyét, négy farkas bőre húzza lovának hátát. Legszebb lovának hátát, mely immáron nem őt illeti. Mosolyog, férfinevének arcára rótt jelei kitérülnek. Hazatér.

Sólyom sikolt, gally recsen, acél villan, gerinc roppan, megszakadt bordák engedik útjára a lehelletet.

*Tánc a ködben, tánc a jégen,
Tánc a hóban, tánc a fagyban,
Tánc a ködben, tánc a jégen,
Tánc a hóban, tánc a fagyban,
Tánc a ködben, tánc a jégen,
Tánc a hóban, tánc a fagyban.
Tánc.*

Hűvöstisztás, reggel.

A nászsereg köre bomladozik. Kőkorszók járnak kézzől kézre. Végetért a násztánc. *Kisvirág Hoelün* szíve alatt a gyerek immár a *Törilek* dicső nemzetségét szaporítja.

Tilinkóm elhallgat, *Morranó Odigon* utolsó ver a gardonyra. Végetért a halottáncolatás: *Sólyomszárny Töril* gerince megfeszül, kibomlott köntösének ágyára dől. Lehellete megtáncolatja a frissen hullt porhivat.

A kárpiton túl a szellemsereg közelít, élükön a *Fehérsólyom*. Viszik, ami újra az övék.

*mi dolgunk a világon?
pergetett mézként
édes szavakat ízlelni
az életen keresztül
vagy a harc nagyságáért
áldozatosan
kezet mosni
utána?*

Ettore Malvagio mentis

szil

Dale Avery A démon jegyében

Hörgés és vér – ennyi maradt a Császár mestergyilkosából.

Ez is csak hagymázos rémálmok formájában, melyek a hajóúton gyötörték quortis Dalort, ahányszor a selyemvánkosokra hajtotta fejét. Százszor megtisztította kardja acélját, mindhiába, az emlék tovább kísérte és kísértette. Holott nem először ölt, hah: számolni is elfeledte már!

Huszonöt esztendeje fogott először kardot, ahogyan quortis Algin mondta: „éppen nyolcszáz holdnapja”. Csak a varázstudók számolták holdnapban az évek múlását... és Algin, aki már gyerekként is többnek akart látszani önmagánál. A herceg-nagymester küldte elé a bivalynyakú kardművészt, s ő már a hajóról felismerte a mólón toporgó tömzsi alakot.

– Lám visszatértél! – nyugtázta a bivalynyakú, elhagyva a köszöntést. A Tiltott Udvar zárt, vörös zekéjét viselte, homlokán megrándult a szemöldökét ritkító forradás: – Öltél, hogy megöleltes, quortis Dalor.

Ő csak állt, nézte a tengert, a tüsténkedő matrózokat, s csak kínosan hosszú csend után szólalt meg:

– Mire célsz?

Mindketten tudták. Mindenki sejtette a Tiltott Udvarban.

Ez két napja történt, amikor a Széllelfutó kikötött. Ahogyan ismét a tengert figyelte – magas, nyúlánk sziluett a mellvédnél – egyre csak az alkony járt az eszében. A Hold már látszott az égen, sápadt-irigy árnyként kísérte a vakító napot – akár az éves Nagytanácsoson Shagír hercege a Császár őfelségét. A kígyókarcsú gályák között kifutni készült a Széllelfutó, a hajó, mely hazahozta őt a Napcsászár udvarából.

Könnyebben ment, mint gondolta volna. A mestergyilkos pökhendi alak volt, büszke táncstudományára, amit a kettősívű vívó kard forgatásában szerzett. Ostoba udvaronc, hah: maga kérte a párbajt! A mestergyilkosok az első vágással ölnék – ez belehalt az első vágásba. Csak a hörgése, csak azt tudná feledni: torz nevetés volt, démoni kacaj.

Egy szívdobbanásra elhitte, hogy azt a nevetést hallja, de csak Algin állt mögötte, a torkát köszörülte.

– Hamarosan valóra válik az álmod, quortis Dalor – végigsimított a füle mellett ágaskodó kardmarkolaton. – Ma éjjel Hold lesz: ma éjjel telik be a nyolcszáz. – Fontoskodó ábrázatot vágott, ismét megvonaglott a homlokán a régi sebhely. – Mégpedig telihold, új holdév hajnala, beteljesedés és újjászületés, ritka együttállás a Démon jegyében.

Vajon kitől hallotta?

Valaha együtt térdeltek a falusi vívóterem deszkapadlóján, versengtek a mester figyelméért. Aztán együtt léptek át a Shagíri Harciskola kapuőr griffjei között. Ennek tizenöt esztendeje, ahogy quortis Algin mondana: négyszáznyolcvan holdnapja. A bivalynyakút mar öt éve befogadták a Tiltott Udvar kardművészei közé, miközben ő, hah: hiába várt a megtiszteltetésre.

Alkonyatkor talán!

Végső próbatételként küldte a herceg-nagymester a Napudvarba – legalábbis ezt suttozták a mólón, mikor kihajózott a Széllelfutón. Nem firtatta, mi végre kell meghalnia a Császár mestergyilkosának, egyszerűen csak megölte. Ahogyan azt sem kérdezte soha, miért pont ő?

– Alkonyatkor elvárunk a Tiltott Udvarba! – Algin olyan hányavetin mondta, mintha teára hívná, mintha bizony nem Shagír hercegének a parancsa volna. Egy negyedévszázados álom valóra válása.

A Tiltott Udvar követ nem érinthette avatatlanok lába, ősi domborműveit nem csodálhatta meg idegen szem. A herceg, a mesterek, a válogatott kardforgatók! Bármennyire is igyekezett, időbe telt, mire quortis Dalor úrrá lett arcvonásain.

– Mire új holdnap virrad, már közénk tartozol – fordult sarkon Algin.

Az alkony aranyhidat vert a tengeren Shagír és a Nap közé. Quortis Dalor áhítattal figyelte a tüneményt, azon töprengett, vajon épül-e valaha hasonló a Napcsászár és Shagír hercege között? Vajon áthidalható-e a három évezredes ellenségeskedés és a Birodalom hatalmát gyengítő árnyékháború?

A falusi rendszer

A shagíri falvak kis lélekszámúak. Egy faluban 100-500 ember él. Minden faluban található gyógyfűvész vagy herbalista, kik nem ritkán az orvoslás tudományához is értenek. Lakott területen kívül shinwa szentélyek, hangulatos ligetek állnak, ezeket a falu lakossága gondozza. Egy településről sem hiányozhatnak a teacserjés kertek, a teaházak vagy éppen a színlő lelőhelyek, amelyből a ruhák festéséhez szükséges színező anyagot nyerik ki. A hegyi falvakban kecskét, juhót, a lankás részeken sertést és tyúkokat nevelnek. A shagrin sertés kétszerakkora, a tyúk pedig feleakkora, mint az átlagos állat (shing-yu tyúkok, kakasok). Növények közül első sorban rizst, bambuszt a rügyeiért és shakit, ezt a bogyószerű enyhén savanykás ízű ételízesítőt termesztik. A gyümölcsök közül a cseresznye, a barack és a szilvatermesztés jelentős.

A tavak és tengerek környékén halászzattal foglalkoznak.

A falusiak rákényszerültek arra, hogy eszközeiket maguk készítsék el. Szerszámaikat, használati tárgyakikat első sorban észszerűvé, tartóssá igyekeztek alakítani, de odafigyeltek a szép formaalakításra is. Az északon él ő falusiaknál a szövés és a hímzés került elő térbe. hócsizmat készítenek szőrméből, gyékényből meleg kalapot és hátíputtonyt, ezt a régi szállítóeszközt. Itt terem a gorgdohány – rágása közkedvelt, javítja a vérkeringést.

(folyt.)

A Szélelfutó már eltűnt a látóhatár mögött, a Hold ezüstszürke medállként függött az égen. A fekete árkok most mintha ősi írásjelekké álltak volna össze.

– A varázstudók szerint – riasztotta fel merengéséből quortis Algin pergamenszárny hangja – a távoli múlt mágusai írták fel a rúnákat a Holdra. Sötét dolgokat jelentenek: sötétebbeket, mint amiket mi el tudunk képzelni.

A két kardművész farkasszemet nézett, quortis Dalor egy leheletnyivel korábban hajtott fejet.

– Készen állok, quortis Algin – szólt szertartásosan –, vezess a Tiltott Udvarba!

A Shagiri Iskola vörös-fehér díszruháját viselte, hátán színezüst hüvelyben pihent a shinquor. Ahogy keresztülvágtak a paloták városnegyedén, a szolgák tisztelettel rebbentek felre, az őrkatonák irigy pillantásokkal fordultak utánuk. Évezredes, töredezett fokú lépcsők kúsztak fel a fennsíkra.

Úgy torpantak meg a szélesre tárt, bronz kapuszárnyak között, mint akkor, tizenöt esztendője. A kapuőr griffek roppant, fekete tömegként magasodtak az alkonyi ég előtt – hogy lakott-e még bennük az ősi mágiából, talán csak a mesterek tudták. A kihalt udvaron szolgák söpörtek az őszi faleveleket, a kőkockákat száz és száz láb koptatta fényes-gömbölyűre az évezredek során. A távolban gong szólított esti elmélyülésre, a sziklába vájt, sötét termekben testetlen szellemként szállt tova a száz torokból kiszökő sóhaj.

A Nap lebukott a látóhatár alá.

A nyolcadik udvaron túl, a kurta lépcső tetején újabb, jelentéktelennek látszó bronzkapu zárta el útjukat. Quortis Algin koppanása nyomán a tilalom rúnája középen meghasadt, a két szárny súlyos lomhasággal nyitott rést az érkezők előtt.

– Lépj be, quortis Dalor! – állt félre a bivalynyakú. Ma téged illet az elsőbbség.

De ő csak állt, az öltözetét igazgatta, hogy időt nyerjen. Torka kiszáradt, akár a Zhantor holt medre, lába nem engedelmkedett az akarátának. Negyed évszázad várakozás kövesedett az izmaiba.

A Tiltott Udvar!

Tágas térséget várt, talán színarany falakat - maga sem tudta. De csak hagyományos lámpások varázsolták aranyárgává a rideg-ezüst fényben fürdő szűk udvart: a széles-alacsony lépcsőket, az égboltra kirajzolódó ősi épületeket. Emberek és szörnyek sziluettje sötélt a falak tetején, de nem voltak azok mások, mint időtlen-idők óta mozdulatlan szobrok. A harcosok a hideg földön ültek, soraik között folyosó m utatta az utat az emelvényig.

Quortis Dalor lassú léptekkel haladt el közöttük, egészen a lépcsősorig ment, mire a szemközti árkádok félhomályában megpillantotta a herceg-nagymester selymvánkosokkal belet trónszékét. Szertartásosan meghajolt, fél térdre ereszkedett, nyitott tenyerét a tiltott köveken nyugtatta. A körülötte ülők hallgatagon figyeltek, bólintva köszöntötték, de rövidesen minden tekintet visszafordult az árkádok felé.

Egyedül ő viselt fehérét a ruháján.

Quortis Algin mögötte ült le, halkan suttogott valamit a Holdról, de ő nem hallotta és nem is akarta hallani. Mindegyre csak a pilanatra gondolt, amikor a herceg-nagymester hátradől a trónszéken, végighordozza tekintetét a Tiltott Udvar kardművészein, s mintha csak megakadna a szeme a fehérén vakító selymen, a fél térdén magasló férfin, ennyit mond:

– Ül a földre, Quortis Dalor! Hiszen közénk tartozol.

Nem így történt.

A falu úgynevezett kormányzata „láthatatlan”. Erkölcsileg a falut a vének vezetik az öregkor tekintélye alapján, valójában az íratlan törvény, a szokásjog kormányozza. Vita esetén a véneknek szólnak, akik a közös tanácskozás után hozzák meg a döntést a józan ész és az emberi természet alapján.

A falusi nemesség tisztességebb a városinál. Derék, becsületes, tanult emberek ők, akiket a lakosok ugyanúgy tisztelnek, mint a véneket. A vének és a nemesek vezetése alatt boldogul a falusi nép.

Minden falu közelében lakik egy pap (általában shinwa). Az ő személye szent és sérthetetlen. Ha már minden kötél szakad, akkor hozzá fordulnak segítségért. Egyéb-ként nem tartanak vele kapcsolatot. Tisztelik és becsülik tudásáért és bölcsességéért.

A fülemülés kanna

Egy jó módú shagrin kereskedő nagyon szerette a szép tárgyakat, és ha valami megtetszett neki, nem sajnálta sem a pénzt, sem az időt, hogy megszerezze. Egyszer üzleti útján betért egy falusi fogadóba, s míg a vacsorára várt, a sarokban álló kis asztalkán megpillantott egy fém teáskannát. Felfigyelt az edény szép formájára, s amikor közelebből is megnézte, látta, hogy a füstös felület alól itt-ott finoman vésett díszítés részletei törnek át. Egy virágzó fa körvonalait vette ki, az apró virágok ködbe veszttek, s a fa egyik ágán daloló fülemüle ült. A kereskedő felsóhajtott a gyönyörűségtől, és magához hívatta a fogadóst.

– Fogadós úr, adja el nekem azt az öreg, füstös teáskannát!

A fogadós örült, hogy akad valaki, aki ilyen ócska holmit meg akar venni, és még busás árat is kínál érte. Szívesen ráállt a vásárra. A kereskedő azt mondta, hogy visszafelé jövet betér a kannáért.

A kereskedő néhány nap múlva hazafelé tartott, és boldogan tért be a fogadóba, mert égett a vágytól, hogy újra lássa az ódon kanna nemes formáit, és gyönyörködhesen díszítésének szép, kacskaringós vonalaiban.

A fogadós tiszteletteljesen üdvözölte, és már hozta is a fényesre csiszolt kannát. Büszke volt rá, hogy ezt az ütött-kopott limlomot ilyen szépen kitisztította. Úgy fénylett, mintha új lett volna. A kereskedő csalódottan kezébe vette a kannát, jól megnézte, majd letette az asztalkára.

– Tartsa csak meg, fogadós úr. A durva súrolással elpusztította az ágon ülő kis fülemülét. Oly pici és finom volt, s lehelete mégis megrezgettette az ágon a leveleket.

Halk gongszó után fekete árnyalak vált el az épület sötétjétől, s vonult végig az arkádok alatt. Testőrök kísérték, körbevették a trónt, egyikük kézben hozta az uralkodó kardját. Shagír hercege a párnákra ereszkedett, érdeklődően hajolt előre – a Hold fénye az arcára hullott...

S ekkor Quortis Dalorban megmozdult valami: valami rejtőző és végzetes. Ruhaujjából hűvös fém siklott a tenyerébe, mozdulata nyomán acélon csillant a Hold. A herceg elé vetődő testőr dühödten szisszenéssel tépte ki kézfejből a keskeny acélt: arasznyi tükés volt, a Császár mestergyilkosainak alattomos fegyvere. Hörögve kapott a kardja után... s hörögve, habzó szájjal hanyatlott térdre az ura előtt. Társai az évszázadok során kialakult rend szerint cselekedtek: ketten a herceget mentették, ketten a gyilkosra rontottak. Két shin-quor röppent ki hüvelyéből a rideg-ezüst éjszakába.

Quortis Dalor, pontosabban az idegen, aki quortis Dalorban lakott, eddigre már mindkettőjüket megsebezte záporként hulló tükéseivel. Mire görcsben fetrengve elérték a tiltott köveket, ő már a lépcső felé szökkent, a herceg után. Tudta, mikor kell megpördülnie, úgy ütötte félre pusztá kezével a lesújtó pengét, mintha kardacélból kovácsolt háritókesztyűt viselne rajta. Nem törődött a csonkból lüktető fájdalommal és vérrel, Alginba döfte a jobb-jában lapuló tükést. A lépcsőről ráugró harcos ekkor csapta le a másik kezét, s hasította fel mellén a fehér selymet.

Quortis Dalor visszagurult a lépcsőn, s ahogy hevert a Hold alatt, a tiltott köveken, saját szájából hallotta a démoni kacajt. Az a nevetés volt, gúnyos és győzedelmes. A Tiltott Udvar szobrai egykedvűen nézték, ahogy ruhája lassan éppolyan vörösbe vált, mint a körötte álló kardművészeké. A herceg-nagymester is közöttük volt, véres kardján sötétben csillogott a holdfény.

– Ősi mágia - ingatta a fejét hitetlenül. – Nem gondoltam, hogy a Császár titoknokai még tudnak ilyet.

Talán a leleplezés riasztotta el, talán a szenvedő, haldokló testben nem volt többé maradása, a Császár mestergyilkosa elhagyta quortis Dalort.

Hörgés és vér – ennyi maradt hátra utána.

Hogyan mérünk Abrýsson?

A Császári Mértéksor és egyéb mértékek

“Végtelen nagylelkűségnek bőséges érdemei, én Nagyszerű Uram, ama sok kivételes jótétemény által, amelyet nagy bőkezűséggel annyi éven át velem szemben folytonosan gyakoroltál, számban és nagyságban úgy megnövekedtek, hogy ha nem törekednék viszonzni legalább azzal, hogy soha nem felejttem el őket, úgy biztos vagyok benne, az a veszély fenyegetne, hogy mindenki udvariattalnak és hálátlannak tartana és mondana. És mivel gyermekkorom óta mérhetetlenül gyönyörködtettek a számok dolgai, amely felé igaz szenvedéllyel, s nem csupán azok könyveinek hosszú éveig tartó fáradságos tanulmányozásával fordultam, akik a szellem bőséges áldásával tökéletes szabályokkal gazdagították ezt a nemes tudományt, hálát adhatok az Isteneknek, mindenekelőtt Zorának, hogy módom van Tenéked, Nagy Jó Uram, szolgálatodra lenni...”

Napudvari mértéksorok

Az I. Napcsászár idején, termelési, kereskedelmi és szolgáltatási monopóliumok és jogok kibocsátásával egyidejűleg – azok mennyiségeinek egyértelműsítése végett – kihirdették a Császári mértéksorokat is. Ezek nagyjából a Kantonban ősidők óta használatos mértékegységek egymáshoz igazításából, mértéksorba illesztéséből jöttek létre. Használatuk leginkább a Birodalom nemesi szervezeteinek kereskedelmében terjedt el.

A Császári Mértéksor Etalonjait, hiteles mércéit a Sagna Imperialis hivatalaiban őrzik, szükség esetén tőlük lehet másolatot kérni.

Az egyes tartományokban, országokban ettől kismértékben eltérők lehetnek az e nevek alatt értett mennyiségek, de azokkal nem foglalkoztunk. Ugyancsak figyelmen kívül hagytuk a Napudvar számára kuriózumnak számító egyes sajátosan helyi mértékegységeket is.

SÚLY- ÉS TÖMEGMÉRTÉKEK: *

olvasómag, avagy az olvasófa magva: (1 gramm)

Kevesek által használatos mértékegység: leginkább herbalisták, alkimisták, aranyművesek és hasonlók használják előszeretettel. Mint köztudott, neve az olvasófa nevéből ered, annak alkalmas módon kezelt magjának megfelelő súlyt/tömeget értenek alatta.

A Birodalomban az arany- és ezüstpénzeket évezredek óta Ő Szent Felsőge, a Napcsászár törvénye szerint pontosan megszabott ötvözetből egészen pontosan tíz olvasómag súlyúra verik, ami igen könnyen ellenőrizhető és számonkérhető. A mérő és a teher pedig ebből származtatott mértékegység.

(A kisebbek már sajnálatos módon nem, de hát azok esetében magára vessen, aki Sytishen shagiri tekercsekből olvasván a fényesbúza súlyát számolgatja a barnarizs helyett. - lásd. szemer)

ezüst súlyú, ezüstnyi: (10 gramm)

Kereskedők körében általánosan elterjedt mértékegység. Súlyja könnyedén lemérhető a birodalmi ezüst-, vagy aranypénzzel, hiszen annak súlyával megegyező.

Megjegyzés:

Köznapis szóhasználatban “ezüst súlyú” formában ritkán használatos, leginkább “ezüstnyi”, vagy “pénznyi” alakban, úgy mint “veszek 3 ezüstnyi tűzborsot”, “5 pénznyi ile-tea” használatos. Értelemszerűen ezek egyike sem 3 ezüst értékű tűzborsot, vagy 5 ezüst értékű ile-teát jelent.

mérő: (1 kg)

Általánosan elterjedt mértékegység. Súlyja pontosan 100 ezüstnyi.

* Az Abrýssi mértékegységek mellé zárójelben – a könnyebb érthetőség és megjegyezhetőség végett – az európai megfelelőjüket is feltüntettük.

Olvasófa

A leghidegebb vidékek kivételével szinte mindenhol elterjedt kúszó, kapaszkodó szárú növény, sziürke kéreggel, párosan szárnyalt élénkzöld levelekkel. Virágai skarlátszínűek, magvai korallszínűek, köldökük fekete. Nagyságuk ujjperchez mérhető.

Különös tulajdonsága, hogy az érett magok egyforma súlyúak, nem zsugorodnak meg. Megmártva őket az értő alkimisták által Meddóvíznek nevezett szerben, ami erős eszterőlő hűdöskő oldattal keverten, szárazon túl a nedvnek is ellenállnak, sem nem válnak zsugorodottá, sem nem kezdenek hajtani. Súlyja csodálatos módon éppen 10 szemer minőnek, s így igen alkalmas arra, hogy kisebb dolgokat mérjenek vele, ekként leginkább alkimisták, herbalisták, kencekészítők, aranyművesek és más effélék látják igen nagy hasznát. A varázslathoz értők azt mondják, igen erős és jó az ideája, minden bizonynyal nem véletlen tehát az sem, hogy magjai annyira ellent állnak minden külső hatásnak, és hogy annyira egyformák.

Ardúniában a szerzetesek a belőle készült kalárison imáikat is számlálják.

(Magister Drystanis Norena: Kódex az hasznos növényekről, másként az fáknek, füveknek és más fajzatoknak neveiről, természetéről és hasznairól való tapasztalások című könyvéből)

... a söt nagyjából kocka alakú tömbökben bányásszák a föld alatti bányákban, amiket a mélyből a felszínre emberi erővel szállítanak. A terhet hordó emberek hátára egy fakétszázat erősítenek, amire a kivágott sötömböt rákötözik.

Mivel egy ember nagyjából 50 mérő súlyú terhet képes így a felszínre vinni, így hozzávetőleg ilyen súlyú tömbökben bányásszák ki a söt... Hiszen sokkal könnyebb egy nagyobb darabot felkötni a teherhordó hátára, mint több kisebbet megfelelőképpen és biztosan rögzíteni. ... elszámoláskor így csupán azt kell megszámlálni, mennyi terhet vitt fel a tárnából a munkás, s így egyszerűen ki lehet kalkulálni a neki járó fizetés mértékét...

Emianus Simon Garvan:
Hegyvidéki utazások c. könyvéből

... a kibányászott kősöt pedig leginkább darabra, ritkábban súlyra mérték... Ezek a sódarabok kocka alakúak voltak, ez mind a fejtés, mind a rakodás szempontjából a legkedvezőbb alak... Egy ilyen sötömb súlya 42 és 58 mérő közötti volt, és mivel egy-egy ilyen tömböt egy-egy teherhordó ember hátára kötve juttattak ki a bányából, ezt nevezték egy teher sónak. A későbbiekben a teher kifejezés elterjedt, és immár Ő Szent Felsége, a Napesászár akarataiból pontosan 50 mérő súlyt jelent.

Lur Asius Paoli:
A metrika summázata.

... a felszínre hozva a sötömböket, azokat kisebb, könnyű szekerekre rakják, mik elég keskenyek ahhoz, hogy a szűk és meredek hegyi ösvényeken haladni tudjanak... E szekerekre nem raknak többet e tömbökből, mint kétszer tizet, így a szekereken a sórakat súlya mintegy egyezer mérőnyi.

Emianus Simon Garvan:
Hegyvidéki utazások c. könyvéből

teher: (50 kg)

Eredetileg egy-egy sószállítmány egyes sötömbjeinek súlyát jelölte, mára már általánosan elterjedt mértékegységgé vált. Súlya 50 mérőnek felel meg.

rakat: (1000 kg)

Eredetileg egy szekérrakomány sötömböt értettek alatta, mára már igen elterjedt mértékké vált.

Követ, fémeket, hajórakományt, összességében tehát nagy tömeget szokás mérni vele. Súlya 20 tehernek felel meg.

Pl. a folyami gabonaszállító hajók általában 25 rakat búzát szállíthatnak...

FOLYADÉK ÉS ŪRMÉRTÉKEK:

csésze: (1 dl)

Némely vidéken ugyanezt értik "italnyi", illetve "korty" mennyiségen is.

Utóbbi két neve a kocsmákban kimért erősebb italok méréséből származik: felnőtt ember ennyit képes egyszerre lenyelni. Emellett orvoslók, herbalisták használják kevésbé erős szerek, orvosságok kimérésére is.

korsó: (1 liter = 10 dl)

Általánosan elterjedt mértékegység. A nép és uraik egyaránt használják. Mennyisége pontosan 10 "kortynyi", vagyis 10 teáscsésze.

kishordó: (10 liter)

Másként "pálinkáshordó". Mint neve is mutatja, leginkább ennek szállítására használják.

hordó: (250 liter)

Másként az "ardún hordó". Használata főleg a köznapi életben gyakori, bort, folyadékot szállítanak benne leginkább szárazföldön, de tárolnak benne sózott húst és más efféléket is.

nagyhordó: (1000 liter)

Leginkább, mint "sytisi hordó"-t emlegetik. Nevét a kereskedőgályák rakteréhez méretezett hordók után kapta. Folyékony, avagy éppen szárazon tartandó áruk nagy mennyiségben való szállítására és tárolására szolgál.

– Miért ily törekeny porcelán ez a teáscsésze?

– Mert az áttetsző porcelán nemes anyag, nemesek kezébe való.

– Miért ily díszes ez a csésze?

– Mert azok a „díszek” a nemes nagyságát és ízlését hirdetik.

– Miért ily kicsi ez a csésze?

– Mert a nemes ha felháborodik, vagy nemtetszését akarja kinyilvánítani, akkor egyhajtásra kiüríti csészejét, jelezve ezzel, hogy a beszélgetés és a teaszertartás számára végetért.

Artis Shra-Ahr illemmester párbeszédei a shagrin szokásokról

... mikor pedig a hévül égő tűz hevétől kellőképpen átforrósodtak, a dongák kissé hajlíthatók lesznek. Ekkor a kádárok az abroncsot, mit vasból jó előre megcsinált a kovács, kalapáccsal ráütik, és addig verik, míg csak mindegyik a neki rendelt helyre és módon nem lesz, és oly erővel fogja össze a hordó dongáit, hogy azon át víz, bor, vagy bármifajta léfélé nem távozhatik el...

...

Hordót pedig készítenek igen számost, mint fajtára, mind méretre nézve... Egyikben pálinkát tartanak, míg másik a bornak jó, de tartanak benne sózott húst és savanyított zöldféléket is... Általában bort legjobb kitűnő tölgyhordókban tartani, míg a pálinkát legjobban eperhordókban jó érlelni, de sok olyan italféle nagyon, mit más fákból való hordókban szokás tartani...

Kiâr Di'Mosca : Mesterségekről

Matrózsörnek nevezik ezt az italt, mi fűszerekben gazdag, erősen malátatartalmú vastag, sötétbarna sör. Ezt a sokáig elálló, nehéz sört főként hajósok részére fozik, fűszerezik fenyőtűvel, tárkony-nyal, babérral, majorfűvel, kakukkfűvel és mézzel, és főzés után még 2 évig érlelik tölgyhordókban.

Ersoius Rilvan : Italokról szólván

Igen híres e vidék diópálinkája, s bizony okkal. Ezidáig nem tudtuk, mi lehet titka ama különleges bársonyos íznek, mi az aranydióból készülő nemes nedű sajátja, de végül nemes Siridean Molaisse asszonyság, kinek birtokán a legjobbhat készítik, megosztotta velem a titkot. Ez pedig nem más, mint-hogy a gonddal és igyekezettel elkészített nemes aranydió pálinkát egészen pontosan 10 korsónyi méretű diófa hordóba töltik, minek dongái felerészt aranydió, felerészt fattyúdió fájából készülnek, mézzel és az ismert nemes és drága fűszerekkel keverik, majd gondosan bedugaszolva legalább 12 esztendőn át érlelik. Érdekes, hogy e kis horodcskákat csupán egy alkalommal lehet használni, mert másodjára már csak ront a nedű ízén, s elrontja, mi jónak indult, így viszont annak íze igen nemes.

...
E szavakkal zárom is soraimat, Nagy Jó Uram, remélem igyekezetem, mely során fáradsággal és áldozatot hozva Házunk érdekeinek oltárán – tudvalevőleg a Hölgly húszas éveit már régebben betöltötte, szépsége is odalett, s testének súlya sem éppen pillekönnyű –, jártam el, hasznunkra lesz.

Híved: Erizen Mol

HOSSZMÉRTÉKEK

lépés: (1/2 méter)

Birodalmi hossz mérték. Egy lépés az a távolság, amekkorát egy felnőtt ember kényelmesen lép.

rúd: (1m)

Nevezik másként “kettőslépés”-nek is, mely alakban hosszat mérnek vele. Rúd néven leginkább kelmék, gerendák, és effélék mérésére szolgál, és két lépés hosszával azonos.

alak: (2 m)

Magasság mérésére való hossz mérték. Az alak az a magasság, amit egy átlagos magasságú ember kinyújtott kézzel kényelmesen felér. Ritkábban nevezik “öl”-nek is.

nyíllövés: (250 m)

Birodalmi távolságmérték, mely akkora távolságot jelent, ameddig egy rövid íjjal el lehet lőni. A nyíllövésnyi távolság 500 lépéssel egyenlő, és 4 tesz ki belőle egy császári mérőfalnyi távot.

fal: (1 km)

Teljes nevén Császári Mérőfal. Pontosán megegyezik azzal a távolsággal ami a Császári Kanton Napfalának két őrtornya között van.

járás: (50 km)

Nevezik még “gyaloglásnyi” távolságnak is. A járás az a távolság, amit egy ember kényelmes járással, egy nap alatt, hajnaltól napestig képes megtenni sík terepen.

TERÜLET- ÉS TÉRFOGATMÉRTÉKEK:

láda: (1×1×1 m=1 m³)

Eredendően hozzávetőleges mértékegység volt, amit áru feladások szállításánál használtak, és még manapság is használják ilyen értelemben. Mint térfogat mérték, a Fenséges és Fényes Császár parancsára azonban olyan kockát jelent, amely minden irányban két lépés hosszú éllel rendelkezik (1×1×1 méter).

kőlap: (1×1 m=1 m²)

Eredetileg a Mennyei Tökéletesség Harmóniájának Palotájában lévő meditációs kert labirintus útjait kövezték ki kétszer két lépés nagyságú márványkőlapokkal, a későbbiek

...
A Birodalom kikiáltása óta a Császári Kantont Tiltott Kantonként is említik a feljegyzések, mert földjére engedély nélkül senki nem teheti a lábát...

... A Tiltott Kanton békéjéről a földrészt felől a híres Napfal gondoskodik... az I. Napesászár építtette, de a munkálatok csak a II. Uralkodó idején fejeződtek be...

... Építését bonyolult rítusok kísérték, és gyakorta megvalósíthatatlannak tűnő mágikus elvárásokhoz is alkalmazkodni kellett. Arányai kiemelkedően fontosak, hiszem misztikus összefüggéseket rejtenek... a benne elrejtett szimbólumokkal a Fal magasabbrendű valóját éppoly gondosan munkálták ki, mint a kőből épült látható valóságot...

... az építés módja, a lépések egymásutánisága sem volt közömbös, sőt az sem, hogy kik, mikor, milyen érzelmi állapotban végzik a munkát...

... A Fal a Kantont elzárja a külvilágtól... ez a valója... Méretei és arányai tökéletesek...

... világ csúfságai, és más ártalmi itt nem léteznek... országnyi méretű, kertekekkel és szökőkutakkal, épített hegyekkel és festői csatornákkal díszes táj...

Szemelvények és Kommentárok

... Nemes városunk földjét illetlen és méltatlan lenne holmi légelő módjára ki-mérni, de kőlaponként megadni egy-egy telek méretét igencsak haszontalan volna megintesak... Javasoljuk tehát, hogy a Városban a legkisebb áruba bocsátható telek nagysága semmiképpen ne lehessen kevesebb, mint száz kőlapnyi...

... A Fényes Városban tudottan igencsak borsos áron mérik a beépíthető földet, és a föld nagyságát egyszerűbb Telekben megadni, mint kőlapban. Ó Császári Felsője parancsára ez a legkisebb földterület, mit áruba lehet bocsátani. Számos fényes palazzo van, amelyek akár több, mint száz teleknyi földön terülnek el.

ben pedig igen elterjedt területmértékké vált, míg Ó Császári Felsője immár mint hivatalos Birodalmi Mértéket hirdette ki. Mérete kétszer két lépés (1×1 méter).

telek: (1 ár)

10×10 rúdnyi terület, vagyis 100 kőlap nagyságú terület.

Sytis városából származó területmérték. Egy rendelet értelmében ugyanis ennél kisebb területet nem lehet áruba bocsátani és azon lakásul szolgáló építményt emelni.

(Ennek tízszeresét más vidéken a földből, szőlőművelésből élők kapaaljának nevezik, mert 1 kapával 1 nap alatt megkapálható területet jelöl.)

szántó: (1 hektár)

100×100 rúdnyi terület, 100 telek, vagyis 10 ezer kőlap nagyságú terület

Leginkább mezőgazdasági területet mérnek vele, mint ahogy azt a neve is mutatja.

Nevezik még kaszaaljának is, leginkább Quaboóban, mert ez 1 kaszával 1 nap alatt lekaszállható rét nagysága, de szinte ugyanekkora a mérete egy ardúniai "vereten"-nek.

Ennek tizedrészét más vidéken a földből, szőlőművelésből élők kapaaljának nevezik, mert kapával 1 nap alatt megkapálható területet jelöl.

nagykert: (1 km²)

1000×1000 rúdnyi terület, vagyis oly darab föld, melynek oldalai 1 mérőfal hosszúak.

Pontosan 100 Szántó, 10 ezer Telek, illetve 1millió kőlap nagyságú terület.

Nagy, legfőképpen mezőgazdasági területet mérnek vele.

1 Császári Nagykeret Quaboóban közönségesen ekealjának neveznek, mert ez akkora föld, amekkorát egy ekével, egy gazdasági év alatt meg lehet művelni; de Ardúniában ugyanekkora földterületnek a neve az aratrum.

IDŐMÉRÉS: **

szívdobbanás: (1 másodperc)

A szívdobbanás a legkisebb Abrýssi időmérő egység: tulajdonképpen nem más, mint meditatív, vagy imádságos állapotban két szívdobbanás között eltelt idő.

perc: (60 másodperc)

Pontosan 60 szívdobbanásnak megfelelő időmennyiség. Nevezik egy *ima idejének* is, mert a Zorawa reggeli meditációja éppen ötször tizenkét szótagból áll, és e szótagokat meditatív állapotban, a szív veréséhez igazítva kell elcitolni a tanult mozdulatok kíséretében

óra: (60 perc)

Mérése a Napudvari Inga szerint történik, minek lengése során a két holtpontra jutás közt eltelt időt jelenti. Az Inga lengésideje éppen 120 imányi, vagyis 120 perc, tehát a nyugalmi helyzetén való két egymás utáni áthaladás között eltelt idő éppen 60 perc, azaz egy óra.

nap: (24 óra)

Napkeltétől napkeltéig tartó időszak, egy nappal és egy éjszaka.

Az Inga ezidő alatt tizenkét teljes lengést tesz meg, vagyis 24 órát jelez.

holdnap: (12 nap)

Az Éji Vándor két feltűnése között eltelt időt, azaz 12 napos ciklust jelent.

Bölcsek szerint létezik egy másféle holdnap is, melyet azonban titokban tartanak, hiszen ez a Sötét Hold jelenléteit köti.

** Az Abrýssi időmérésről jelen írásunkban csak a legfontosabb jellegzetességekre térünk ki. A mérési eljárásokról, a Birodalomban ismert óraszerkezetekről külön cikkben fogunk értekezni.

Holdösvény, vagy hó: (5 holdnap, 60 nap)

Abrýss egén hat erőteljesen körvonalazott, még hold idején is jól látható csillagkép alkot egy kört, melyet a zorawa bölcselők Ambior gyűrűjének neveznek. E gyűrű pontosan egy év alatt fordul meg teljesen Abrýss fölött.

A Sápadt Vándor tizenkét naponta Arcantis fölött tűnik fel az éppen ott lévő csillagképben, majd a Napudvar fölött távozik Xsit fele, és csekély négy órás „futása” után eltűnik az abrin szemek elől. Egy év leforgása alatt minden csillagképben 5 alkalommal jelenik meg: ezt az 5 holdnapos ciklust nevezik Abrýss népei Holdösvénynek, hozzáfűzve az adott csillagkép helyi nevét, vagy egyszerűsítve, csak az adott hónap nevezik.

Pl. „mikor a hold a Kalmár ösvényére lép”, vagy „a Kalmár havában”

Szívben az Évkezdés ünnepe a Szűz havának első napjára esik. A Szűz ösvénye után sorban következnek a Kalmár, az Egyszarvú, a Vajákos, a Lovag és a Sárkány.

A fenti, elterjedtebb holdösvény nevek mellett vidékenként számos más, kevésbé ismert nevet is használnak a népek, lehetetlen lenne mindet felsorolni.

Úgy mondják a kezdetekben Ambior versenyt hirdetett az Élőknek: annak ajándékozta legszebb szívárványfényét, aki a legjobban tudja éneken dicsérni. Hatan jelentek meg színe előtt, de még el sem kezdődött a verseny, mikor kiderült, hogy valaki ellopta a szívárványfényt.

A Szűz a Kalmárra gyanakodott, hát utána eredt, a Kalmár az Egyszarvúra fogta a tolvajlást, és utánaszaladt, az Egyszarvú a Vajákosra haragudott, hát szarvára akarta tűzni, a Vajákosnak a Lovag képe nem tetszett, hát be akarta törni, a Lovag viszont a Sárkányt gyűlölte és kopjáját akarta beledöfni, a Sárkánynak régóta fájt a foga a Szűzre, hát kergetni kezdte. De lévén mindannyian hősök egyikük sem bírta utolérni a másikat, és így van ez mindmáig.

A Sápadt Vándor pedig megpróbálja kizsebelni őket, hiszen annakidején bátorsága ugyan nem volt, hogy kiálljon Ambior versenyén, de a szívárványfényt ő is vágta. Ezért van az, hogy évente ötször is valamelyikük ösvényére lép, próbálkozik a tolvajlással, majd elszalad, hogy bántódása ne essék.

- arcantisi népmese, Jorijo apó előadásában

év: (360 nap, vagyis 30 holdnap)

Az az időszak, ami alatt az évszakok körforgása lezajlik, s előlről kezdődik ismét.

Ósi tekercek tanulsága szerint a Bölcsék pontosan kiszámolták ennek idejét, nem csak az évszakokat figyelve, de az égi jelek változásait is.

napciklus: 12 év

Tizenkét esztendőből álló időszak, amelynek a köznapi életben ritkán, inkább csak a mágius tudományokban járatosak számára van nagyobb jelentősége, mert sok különös együttállás jelenik meg égbolton, és a ciklus végén a nap is foltokkal szennyeződik be, fénye kissé megfakul, és a sötét erők kissé erősebbek is lesznek egy kis időre.

Beavatatlanok csupán azt tudják, hogy minden tizenkettedik esztendő szélsőséges időjárást hoz, akár szárazsággal, hóiharokkal a legszokatlanabb helyeken, sivatagi árvizekkel...

Égész mérési módok és mértékek

Az alábbiakban birodalomszerte ismert, de a Császári Mértéksorban nem szereplő mértékeket mutatunk be. Hiteles mércéjük általában nincs.

Használatukat főképpen hangulatkeltő szövegekben ajánljuk!

szemer: (1/10 gramm)

Nagyon ritkán használatos mértékegység, melyet csak nagy pontosságot igénylő esetekben alkalmaznak. Főképpen alkímisták, herbalisták, orvostudorok, kencekészítők és más hasonlók által használt mértékegység, a gabona szemének megfelelő súlyt/tömeget jelent.

Leggyakrabban a quaboai fényesbúza szeméit tekintik mérvadónak – amiből éppen tíz darab adja ki egy olvasómag súlyát –, bár a shagiri barnarizs is elterjedt többfelé, ez esetben azonban súlya kissé kevesebb, ebből 13-14 teszi ki egy olvasófa magvát.

A Napudvar számos csodáját elősorolni is lehetetlen... Az Ingát látni oly érzés, mire szavakat is alig találok.

A Torony hatalmas, s benne van a Terem, miben a neves Inga leng. Magassága mintegy húsz alak lehet, s csodás kupola fedi be. A terem közepén a kőbe egy galturiai kristálygömb van foglalva. S az Inga, mi felette mozog... Hatalmas, fenséges... Mozdulata oly lassú, hogy természetes nem lehet... Minden nap 12 teljes lengést tesz meg, eközben kétszer emyi alkalommal, huszonnégyszer halad el a kristálygömb felett, s ekkor a Torony Gongja messzihangzón kondul egyet... Rítmusa mintha a Birodalom szívdobbanása lenne...

Emianus Sinon Garvan: Utazásaim

...Tudvalevő, hogy Császáruk a Birodalom uralkodója, maga a Napban Lakó Isteni Erő, kiben a Hatalmas Zora, Minden Tudás Őrzője szentsége testesül meg... Ő a Birodalom őrzője. Ő maga a Birodalom.

... eljövételére eztán huszonegy esztendőt vártak, mert az Isteni Szellem a felsőbb törvények betartásával... öltött testet az Árnyékvilágban.

...Napjainkig nyolc testben született újjá – a halálát követő huszonegy esztendőben mindannyiszor a Titoknokok vigyázták a Birodalom rendjét...

Szemelvények és Kommentárok

... Az Interregnum, az időnkívüli évek a Napcsászár halálával kezdődnek, s tudatra ébredésével fejeződnek be...

... Az Inga misztériumának egyik része az is, hogy amíg él az Uralkodó, addig leng s mozog, s minden órában a Gong szól... Majd 21 esztendőn át áll s hallgat az Inga és a Gong. De abban a pillanatban, hogy a Szent Uralkodó ismét tudatára ébred, magától mozgásba lendül, s gongtűtés tudatja a Birodalommal, hogy van Császár... S az eltelt huszonegy év minden történése úgy veendő, mint az Uralkodás első esztendőjének eseménye...

Emianus Sinon Garvan: Utazásaim

Úri körökben a különböző orvosló, hangulatkeltő porokat szokás szemerben mérni: gyakran pusztán késhegynyi, vagy még kevesebbet értve alatta; illetve a legkülönbélebb szerek összeállításához használják mértékként. Kicsiny fémpasztillát használnak ekként mérésre, melyből készítenek 1, 2, 5 szemer súlyút is.

csepp:

Általánosan elterjedt mértékegység: alapvetően vízcseppnyi mennyiséget szokás alatta érteni. Leginkább orvosok, gyógyszerkészítők, herbalisták, alkimisták és effélék alkalmazzák.

kanál: (100 csepp)

A Szívbeli nemesség körében elterjedt ezüst evőkanalak alapján meghatározott mértékegység. Használata is főképpen a Szívben elterjedt.

Mint minden kisebb mennyiséget, ezt is leginkább orvosok, kencekészítők, herbalisták, alkimisták és hasonlók szokása alkalmazni, számos ilyen írásban szerepel, mint mérték.

nagykorsó: (5 liter)

Méretes, leginkább kő- vagy cserépkorsók, melyeket elsősorban szesz, tej, bor, olaj és effélék kisebb mennyiségben való mérésére és szállítására használnak. Úrtartalmuk általában 5 korsó.

sajtár: (8 liter)

Mérete annyi, amennyi tejet két jó tehén ad, vagyis mintegy 8 korsó. Kádárok készítik fából a hordókhhoz hasonlóan, és elsősorban a köznép körében használatos és szokásos mértékként való alkalmazása.

A pórnép leginkább tejet, savót tart benne.

zsák: (50 liter)

Azokat az árufélét, amiket legfőképpen bevarrt vagy lekötött zsákokban szállítanak, elszámoláskor nem bontanak fel és mérnek le más módon, hanem csak a használt egyforma zsákok száma alapján számlálnak meg. Leginkább gabonaféléket és más szemes árut mérnek vele, és általában 50 korsónyit értenek alatta.

marék: (amennyi egy markolásra a kézben elfér)

Hozzávetőleges mérték, némely gyógyfüvekkel, orvosló szerekkel, és kencékkel foglalkozó írás tartalmazza.

Belekezdtem hát, hogy leírjam Neked, én Nagyszerű Uram, a szükséges tudnivalókat, melyeket figyelembe kell venniük mindazon kiváló és nagyszerű elméknek, kiket Kegyelmed azzal kegyeskedik megbízni, hogy shagrinokkal holmi kontraktusokat kössenek...

Rátérek hát a súlymértékekre, mikben bizony szép számmal vannak eltérések a Császári Mértékekkel összehasonlítva. Ugyan bizony a törvény szerint kerül majd bele a kontraktusba, de ahogy az én Kegyelmes Uram kifejtette, jó tudni, hogyan is kell számolni a mértékeiket...

Shagirban tehát a következőképpen mérnek súlyt.

1 barnarizs szem súlya kantoni mértékegységben héttized szemer nagyjából, nem mindegy hát, hogy számlálásnál barnarizst, vagy fényesbúzát használsz-e, Jó Uram.

Következésképpen...

1 SIQU pediglen pontosan 120 shagiri barnarizs szem súlya

1 MIN egyenlo 60 siqu-val

Gyakorta használják még a KOKU-t is, min azt a rizsmennyiséget értik, min egy család egy esztendőig megél.

1 KOKU 400 min-nel egyenlő.

(Ez a mennyiség a mi mértékeink szerint mintegy 200 mérőnyi barnarizs.)

Mivel 1 SIQU 120×0,7 szemer = 84 szemer, tehát körülbelül 8 és fél olvasó súlyú, 1 MIN valamivel több, mint fél mérő, pontosabban 0,504 mérő súllyal egyezik meg.

*Uraságnak legalázatosabb szolgálója:
Abaris Torin Drogo
Az Arbona Ház számvevője*

“A hajósok pedig a hajók és mindenféle bárkák sebességét a következő módon mérik le.

A hajó végén behajítanak a vízbe egy kötéltre kötött kerek falapot, mely pedig úgy van súlyozva, hogy függőlegesen álljon a vízben. Így az voltaképpen állónak tekinthető. A kötélen egyenlő távolságra egymástól csomók vannak kötve, maga a kötélen pedig egy igen könnyen futó fakerékre, ahogy a hajósok mondják, “dobra” van feltekerve.

Ekként pedig a vízbe dobott falap után a hajó utáni vízre lefutó kötélen lévő csomók megszámlálásával adott idő alatt, a kötélen hosszát meg lehet olvasni, és így ki lehet kalkulálni a haladás sebességét.

Ezt a sebességet egyszerűen csomónak nevezik. Egy csomó pedig annak a hajónak a sebessége, mi egy óra alatt egy mérő-falnyi távot tesz meg.

*(Szemelvény Florionis Alda:
Közönségesen a hajózásról
címmű könyvéből)*

öszvemarék vagy öszvemarok: (amennyi az egymás mellé tett két tenyérben elfér)

Hozzávetőleges mérték, némely gyógyfüvekkel, orvosló szerekkel, és kencékkal foglalkozó írás tartalmazza.

csomó:

A hajózásban használatos mérték. 1 csomó annak az egyenletesen mozgó vízi járműnek a sebessége, amely óránként 1 mérőfal utat tesz meg.

penge: (72 cm)

Abrýssi hossz mérték, melyet kizárólag a fegyverek hosszának mérésére használnak. Abrýn neve *quor*. Ez a tradicionális kardhossz. Azonban vitatott, hogy mit tekintenek egy quornak, a penge hosszát, a vágóél hosszát, vagy az egész fegyver hosszát.

ujj: (kb. 2 cm)

Egy átlagos ember hüvelykujjának vastagsága, igen elterjedt hozzávetőleges mértékegység, egyötvened rúd.

tenyér: (kb. 10 cm)

Egy átlagos ember tenyerének szélessége hüvelyk nélkül. Nagyjából egytized rudat jelent.

arasz: (kb. 20 cm)

Nevezik még nagyarasznak is. Egy átlagos ember kifeszített hüvelyk és kisujja vége közti távolság. Igen elterjedt hozzávetőleges mértékegység

mérőrúd: (5 méter)

Építészek, földmérők, és hasonlók által használt, igen erős és rugalmas vasfa rúd, hossza éppen 2 és fél alak, azaz 5 rúd.

kötél: (kb. 100 méter)

A földmérés gyakori eszközéből lett mérték. Viszonylag kevés helyen elterjedt, hossza is több változatban értendő, 60-tól 125 rúdíg. A Szívben leggyakrabban 20 mérőrúdnit, vagyis 100 rúd hosszát értenek alatta.

kőhajítás: (kb. 50 méter)

Egy erős, felnőtt ember egy kényelmesen kézbe fogható kavicsot nagyjából ilyen távolságra képes elhajítani.

iramodásnyi távolság: (mintegy 200 méter)

Azt a hozzávetőleges távolságot jelöli, amennyit egy hétköznapi ember teljes sebességgel, minden erejét beleadva képes rohanni. Körülbelül egyötöd mérőfal.

vég:

Szövetfélék mérésére szolgáló, a kereskedelemben használt egység. Helyenként eltérhet, ezért mindig jelzik, melyik hely törvényei és szokásai szerint mérik. Leggyakoribbak a:

sytsi vég: 1,5 rúd széles és 25 rúd hosszú szövet

ardún vég: 1 és 1/4 rúd széles, 30 rúd hosszú szövet

shagrín vég: jellemzően selymet mérnek vele, 2 rúd széles és 20 rúd hosszú selyemszövet.

bála:

Kereskedelmi mennyiségmérték, szövetnél pl. egy bála szövet az 25 vég szövetből készült összekötött csomag, bőr esetében pedig 10 darab bőrből kötött csomagot jelent.

Így lehet hát sytsi~, ardún~, shagrín~ stb bála...

*Szemelvények a Futár
második számából*
(A változtatás jogát fenntartjuk!)

Világ:

Napkelet és Napnyugat

Abrýss:

Shagír és Ardúnia

Novella: Hit a rácsok mögött

Ardúnia és Napnyugat térkép

